

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι 4 Μαρτίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 14

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

ΛΑΪΚΟΣ ΘΡΥΛΛΟΣ

Μαθαίνουμε ἀπὸ λαϊκὸ θρύλλο, πὼς σὲ παλιὰ χρόνια, χωρὶς νὰ ξεκαθαρίζεται καὶ τὸ πότε, οἱ ἀνθρωποι καὶ τὰ ζῶα μιλοῦσαν ἀναμεταξύ τους — πὼς σ' ἐκεῖνο τὸν ἴδιο καιρὸ, ἡ κουκουβάγια ποὺ ἦταν ἓνα σοφὸ πουλὶ, ἐβλεπε καὶ τὴν ἡμέρα καὶ γύριζε ἀπὸ σπῖτι σὲ σπῖτι ἐλεύθερα.

Ἔτσι μὲ τὸ νὰ βλέπη καὶ ν' ἀκούη τί γινόταν μέσα σ' οἱ κατοικίες, γινώριζε τίς χαρὲς καὶ τίς λύπες, τοὺς πόθους καὶ τοὺς καίμους ποὺ εἶχε κάθε οἰκογένεια.

Πολλὲς φορές ὅμως, καὶ πρὶν ἀκομὴ μπεῖ σὲ σπῖτι, ἤξερε τί θὰ βρῇ μέσα σ' αὐτό, γιατί τὰ μάθαινε ἀπὸ τὰ κατοικίδια ζῶα, ποὺ ἐξω σ' αὐτὴν κουβέντιαζαν καὶ σχολιάζανε εἰς βάρος τῶν ἀφεντικῶν των, κάθε τί ποὺ γινόταν στὰ σπιτία τους, καὶ τότε ἀναγκαζόταν νὰ τὰ μαλώνη καὶ νὰ τὰ συμβουλευῇ.

Μιά φορά στὴν αὐλὴ ἐνὸς μεγάλου σπιτιοῦ, τὰ κοκκόρια, οἱ κόττες, οἱ χῆνες, οἱ πάπιες τὰ εἶχαν βάλει μὲ τ' ἀφεντικά τους, κατηγορώντάς τα, πὼς δὲν τὰ τάιζαν ὅπως ἔπρεπε. Ἀκόμῃ φώναζαν πὼς ὅσα αὐγά καὶ πουλιὰ κι' ἂν τοὺς ἔκαναν, ἐκεῖνοι σὰν ἀχάριστοι κι' ἀχόρταγοι ποὺ ἦταν, ἔσφαζαν σὸ τέλος κι' αὐτὰ τὰ ἴδια, χωρὶς νὰ θυμηθοῦνε πόσα αὐγά καὶ πουλιὰ τοὺς εἶχαν κάνει.

Ἐδῶ κάτι πῆγαν νὰ ποῦν τ' ἄλλοι καὶ τὸ γαῖδούρι γιὰ νὰ υπερασπίσουν τ' ἀφεντικά, τὰ λόγια τους ὅμως, ὅχι μόνον δὲν ἔπιασαν τόπο, μὰ κι' ἔκαναν τὰ πουλερικά νὰ θυμώσουν πὺς πολὺ καὶ νὰ ξελαρυγγιστοῦν φωνάζοντας.

Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ἀναστάτωμα παρουσιάστηκε ἡ κουκουβάγια καὶ

προσπάθησε νὰ τὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ τὰ συμβουλέψῃ ν' ἀλλάξουν γνώμη. Μὰ τὰ πουλιὰ ὅλα μαζί πῆγαν νὰ τὴν πνίξουν μὲ τίς φωνές τους καὶ πὺς πολὺ ὁ κοκκόρας, ποὺ ἀπὸ τὸ θυμὸ του, τὸ λειρὶ του εἶχε γίνει πὺς κοκ-

κίνο ἀπ' ὅ,τι εἶναι, καὶ τῆς φώναξε :

— Βέβαια, ξέρεις καὶ μιὰς, τοῦ λόγου σου, κυρὰ κουκουβάγια, καὶ βαστᾷς τὰ δίκια τῶν ἀνθρώπων, γιατί δὲν τρώγεται τὸ κρέας σου. Γιὰ νὰ τρωγότανε ὅμως, νὰ σοῦδαζαν καὶ σένα τὴν κόκκινη κορδέλλα σὸ λαϊμὸ ὅπως τὴν βάζουν σὲ μᾶς ! Τότε δὲ θὰ τοὺς υπερασπιζόσουν, παρὰ θὰ ἤσουν σύμφωνη μαζί μας.

Ἄν θέλῃς, ἐοὺ κυρὰ ποὺ κά-
νεις πὼς τὰ ξέρεις ὅλα, κρύψου μέσα στὰ σπιτία, κι' ἄφησε τ' αὐτιά σου, ν' ἀκούσῃς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὰ σχολιανὰ σου γιὰ τὴ σοφία σου καὶ γιὰ τίς συμβουλές ποὺ τοὺς δίνεις καὶ τότε θὰ καταλάβῃς πόσο δίκιο ἔχουμε ποὺ τοὺς λέμε ἀχάριστους.

Ἡ κουκουβάγια στενοχωρήθηκε λίγο κι' εἶπε ἡσυχὰ στὸν κοκκόρα.

Δὲν σὲ ξεσυνερίζομαι, καί μέ-
νε, γιὰ τὰ λόγια σου καὶ τὴν κακο-
γλωσσίᾳ σου, γιατί εἶσαι κοκκο-
ρόμυαλος, ὅπως πολὺ σωστὰ σὲ λένε ὅλοι.

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ τόπο στὴν ὀργή, ἄφησε τὰ ζῶα κι' ἔφυγε.

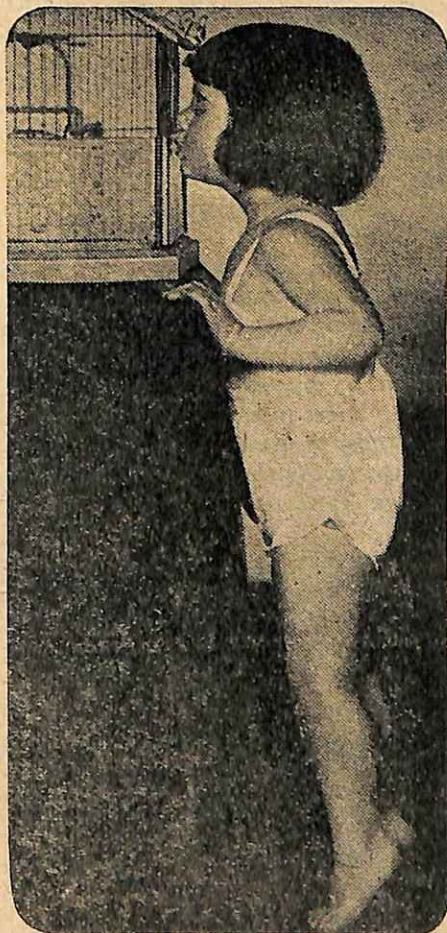
Μὲ τὸ νὰ μπαίνη καθὼς εἶπα-
με παραπάνω στὰ σπιτία, ἡ καὶ μὲ τὸ νὰ μαθαίνη τί γινόταν μέσα σ' αὐτὰ ἀπ' τὰ κατοικίδια, ἔδινε στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀνάλογη μὲ τὴν περίστασιν συμβουλὴ.

Οἱ συμβουλές τῆς βαθυστόχα-
στες πάντοτε, βοηθοῦσαν πολὺ ἐ-
κείνους ποὺ τίς εἶχαν ἀνάγκη, καὶ τοὺς ἔδιναν τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸ θάρρος νὰ ξεπερνοῦν τίς δυσκο-
λίες τῆς ζωῆς.

Ἄν καμμιά φορά μερικοὶ τῆς ζητοῦσαν γνώμη γιὰ νὰ πνίξουν τὸ δίκιο τῶν ἄλλων, ὅχι μόνον δὲν τοὺς τὴν ἔδινε, μὰ καὶ τοὺς κατά-
κρινε ποὺ ἐπαιρναν θάρρος νὰ τὴν κάνουν συνένοχόν τους.

Ἀκόμῃ δὲν χώνευε ὅλα τὰ πα-
ράξενα ποὺ ἐβλεπε νὰ γίνονται μέ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ποῦ εἶναι τὸ πουλάκι ;

(Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Ροδανγὴν)

σα στα σπίτια, αυτά την νεύριαζαν τόσο, που αναγκάζονταν να τους κοπανήν κατάνουτρα. Γι' αυτό πολλοί την έδλεπαν με μισό μάτι.

Εκείνα όμως που την πείραζαν περισσότερο απ' όλα, ήταν ή άχαριςτία, ή υποκοισία, ή κλεισιά και τὰ ψέμματα· κι' άμα τὰ καταλάβαινε στενοχωριόταν, τής φούντωνε ο νούς, έφευγε από τους ανθρώπους και πήγαινε απόμερα να ξεχάση στη γαλήνη της μοναξιάς, τὸ τί κακό είχε δει κι' είχε ακούσει απ' αυτούς.

Εκεί έμενε ώρες και πολλές φορές δλόκληρα ημερονύκτια, ως που σιγά-σιγά γαλήνευε τὸ μυαλό της, τής περνούσε ή στενοχώρια και γύριζε πάλι στους ανθρώπους.

Επειδή όμως πολλοί απ' αυτούς ήταν αδιόρθωτοι στην κακία, ή κουκουδάγια λυπόταν γι' αυτή τους τή κατάντια και συχνά παρακαλούσε τὸ Θεό και τή Μοίρα της, να τήν αξίω- ναν και να τήν φωτίζαν με τί τρόπο θα μπορούσε να διορθώση τις κακίες του κόσμου. Άν πάλι γιὰ τέτοιον παῖγμα δέν τήν έδρισκαν άξια, να γινόταν κάτι άλλο, να έφευγε γιὰ πάντα απ' τή συναναστροφή των ανθρώπων.

Κάποτε, πρόσεξε ένα παιδί καμ- μιά δεκαριά χρονών, που βρήκε τήν ευκαιρία σάν είχε μείνει μόνο στο σπίτι του, να ξεσκεπάξη ένα πιθα- ράκι με μέλι να βουτάη μέσα τὸ δά- κτυλό του δυό και τρείς φορές και να τὸ γλύφη.

Η κουκουδάγια που είδε τί έκανε, του είπε πὼς άφου ή μάνα του του άλειβε φέτες με μέλι, όχι μόνο σάν τής γύρευε, μά και πολλές φορές μό- νη της, δέν έπρεπε να τής τὸ παίρνη κυρτά γιὰτί έτσι, θα συνήθιζε σιγά- σιγά στην κλεισιά, που είναι ένα από τὰ μεγαλύτερα κακά.

Ο μικρός ακούοντάς την, γύρισε και τής είπε κοροϊδευτικά:

— Θαρρῶ, κυρά κουκουδάγια, πὼς άρχισες και δέν καλοδλέπεις, γιὰτί άλλοιώς, θα είχες είδει πὼς δέν έ- κλειψα, παρὰ πὼς τὸ σκέπασμα είχε λίγο τραβηχτεί από τὸ πιθαράκι, και σάν πήγα να τὸ βάλω στη θέση του, μου πασαλείφτηκε άθελα λίγο τὸ δά- κτυλο και έπειδή δέν είχα με τί να τὸ σκουπίσω τὸ έγλυψα. Πὼς άλλοιώς ήθελες να κάνω;

Η κουκουδάγια που άκουσε από τόσο μικρό παιδί, ένα τέτοιο μεγάλο ψέμμα, στενοχωρήθηκε πολύ· άπο- φάσισε να φύγη απ' εκείνο τὸ σπίτι και να μὴν ξαναγυρίση.

Καθὼς όμως έφευγε έδωκε συμ- βουλή με πόνον στο μικρό, πὼς αν δέν πάψη να λέη ψέμματα και να

κλέβη, θα έρθη ήμέρα που θα κα- ταντήση στην κρεμάλα.

Τελειώνοντας αυτά τὰ λόγια, πέ- ταξε γοργά, και τράβηξε σὲ μιὰ έρη- μιὰ και τούτη τή φορά έμεινε εκεί περισσότερο από εβδομάδα, και πι- κραμένη καθὼς ήταν, άρχισε να συλ- λογίζεται με τί μέσο θα κατάφερνε να καλυτερέψη τήν γενιά των αν-θρώπων.

Μά όσο κι' αν συλλογιζόταν, έ- δρισκε πὼς γιὰ μιὰ τέτοια μεταβολή έπρεπε να έχη άπκόσμη δύναμη και θεία άποστολή, κι' έπειδή δέν είχε τίποτα από αυτά, είδε πὼς δέν τής έμενε άλλο καλύτερο να κάνη, παρὰ να ξαναγυρίση στὸν κόσμο, και σύμ- φωνα με τὸν προορισμό της που έν- νοιωθε πὼς είχε από τή φύση, να εξακολουθήση υπομονετικά να δίνη τις συμβουλές της.

Τήν ήμέρα όμως που γύρισε, είδε μιὰ άρχοντοπούλα μοναχοκόρη και χαϊδεμένη, που έβγαине από τὸ άρ- χοντικό του πατέρα της με ένα κα- λαθάκι στο χέρι και πήγαινε προφυ- λαχτικά σὲ ένα γειτονικό φτωχόσπιτο.

Καθὼς τήν είδε έτσι, νόμισε πὼς ή κόρη ήθελε να κάνη έλεημοσύνη κυρτά· παρηγορήθηκε τότε, και είπε μέσα της πὼς ο κόσμος δὲ χάλασε δλότελα και μπορεί να διορθωθῇ.

Μά ξάφνου τή βλέπει να ζυγώνη στο φράχτη του φτωχόσπιτου, φτιαγ- μένο από φραγκοσυκιές, να κόβη με- ρικά φραγκόσυκα, να τὰ βάζη μέσα στο καλάθι και να φεύγη σάν να τήν κυνηγούσαν.

Κούνησε τότε τὸ κεφάλι της άπελ- πιστικά, και άποφάσισε να πάη στο άρχοντόσπιτο και να βρῇ ευκαιρία γιὰ να τήν συμβουλέψη.

Μά ή άρχοντοπούλα από τήν ώρα που γύρισε σπίτι της, πότε με τὸ να βοηθήση τή μάνα της, και πότε να συντροφεύεται από τὰ δέρφια της, δέν έμεινε ως τὸ μεσημέρι ούτε στιγμή μόνη.

Έτσι ή κουκουδάγια περίμενε, να ξεμοναχιάση τήν άρχοντοπούλα ύστε- ρα από τὸ φαί.

Τήν ώρα που ή οίκογένειά της πλησίαζε ναποφάη, μπήκε ένας υ- πηρέτης και άπίθωσε στη μέση του τραπέζιου μιὰ άπλάδα με μερικά ψίμα μικρά άγγουράκια, που δέν ή- ταν τὸ καθένα τους μεγαλύτερο από τὸ άνοιγμα που κάνει τὸ μεγάλο δά- κτυλο με τὸ δείκτη του χεριού— ένα φουρκι όπως λένε—και γι' αυτό ή φλούδα τους ήταν χνουδωτή.

Όλοι ευχαριστήθηκαν με τὸν κη- πουρό τους που ανέφθηκε να τὰ κό- ψη τόσο τρυφερά από τις ψίμες άγ- γουριές, και άφου τὰ κοίταξαν λίγο

και τὰ χάρηκαν με τὸ μάτι, πήρε ο καθένας τους από ένα και μόνον ή άρχοντοπούλα δέν άπλωσε να πάρη.

Όταν οι γονείς της τήν ρώτησαν γιὰτί δέν τὰ δοκιμάζει που είναι τό- σο τρυφερά, άπάντησε, πὼς τὰ φο- δόταν, μήπως μαλλιαρά καθὼς ήταν, τής άγκύλωναν τὰ χέρια.

Η κουκουδάγια που άκουσε τὰ λόγια της ψηλά στο πάτερο που ή- ταν καθισμένη, άγανάκτησε τόσο, που δέν μπόρεσε να συγκρατηθῇ και τής φώναξε:

— Τέτοιο ψέμα, τέτοια υποκρισία, δέν τήν περίμενα από εσένα που εί- σαι άρχοντοπούλα. Λές, πὼς φοβάσαι να μὴ σάγκυλώση τὸ χνουδί που έ- χουν τάγγουράκια, γιὰ να δείξης πὼς τὰ χέρια σου είναι τόσο λεπτὰ και άπαλά, και δέν φοβήθηκες να μὴν άγκυλωθῇς με τὰ άγκάθια από τὰ φραγκόσυκα που εκλεψες από τὸ γει- τονικό σας φράχτη σήμερα τὸ πρωί.

Η άρχοντοπούλα έγινε από τὸ θυ- μό της κόκκινη σάν παπαρούνα, τήν φώναξε ψεύτρα, κουτοσμπόλα, και τήν πρόσταξε να φύγη τὸ γρηγορό- τερο από τὸ σπίτι τους και να μὴ ξαναπατήση εκεί.

Η κουκουδάγια τής άπάντησε πὼς αν κοίταζαν τὰ χέρια της οι άλλοι, εύκολα θα διέκριναν τὰ σημάδια που τής είχαν άφήση τὰ φραγκόσυκα με τὰ άγκάθια τους.

Επειδή όμως κανένας από τους σπιτικούς δέν γύρισε να παρατηρήση τὰ χέρια τής άρχοντοπούλας και να δικαιώση τήν κουκουδάγια, εκείνη πήρε τὸν ματιῶν της, πέταξε, και χώθηκε σὲ ένα μακρινὸ δάσος.

Τὸ τελευταίον αυτό περιστατικό με τήν άρχοντοπούλα, τής στοίχησε πολ- λὸ και τήν άνάγκασε να θυμηθῇ και εσα' άλλα παράξενα και άνάποδα εί- χε είδει κι' είχε ακούσει πρωτύτερα από ανθρώπους και ζῶα.

Όλα αυτά μαζί τήν έκαναν να παρακαλῇ μέρα και νύχτα τή μοίρα της, να τήν βοηθήση να μὴ ξαναϊ- δῇ τὰ κακά που είχε γνωρίσει ως τότε στὸν κόσμο.

Τὰ παρακάλια της που έβγαιναν μέσα από τήν καρδιά της, και έδειχ- ναν δλον της τὸν πόνο, φαίνεται πὼς ακούστηκαν από τήν μοίρα της, γιὰτί από τότε ή κουκουδάγια δέν βλέπει πια τήν ήμέρα, παρὰ μόνο τή νύχτα.

Μέσα στὰ χαλάσματα και στα δά- ση που γυρίζει τις νύχτες, πολὺ δύ- σκολα αντηκρύζει τοὺς ανθρώπους που τόση πίκρα τήν έκαναν να νοιώση.

Έτσι στην μοναξιά της έχει δλον τὸν καιρὸ να φιλοσοφῇ και να φω- τίξη αδιάκοπα τὸ νοῦ της από τὸ εσωτερικὸ φῶς που είναι πλημμυρι-

σμένη ή ψυχή της. Γι' αυτό, θέλουν να είπουν πὼς οι μεγάλοι σοφοί του παλιού καιρού, που είχαν ακούσει τὸν θρύλο γιὰ τήν κουκουδάγια τήν έκαναν σύμβολο τής σοφίας.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΕ Η ΦΤΩΧΟΥΛΑ...

Όταν πέθανε ή φτωχούλα
Στὰ δεκαεφτά της χρόνια
—Σάν τήν τρυφερῇ μουκούλα
Που μαραινεται στὰ χιόνια—
Κόσμος δέν άκολουθοῦσε
Τὸ φτωχὸ τὸ φέρετρό της,
Μόνο ένας παπὰς θρηνοῦσε
Τὸ χαμό τής δόλιας νιότης,
Κι' από πίσω του ένα άγόρι
Έψελνε κι' αυτό τήν κόρη.

Τὴ φτωχούλα πεθαμένη
Κήδεuan χωρίς τιμές,
Που τις έχει μόνο ο πλούτος
Ός τὸ θάνατο κι' αυτές...
Κι' όταν πια μέσα στο χῶμα
Τὸ νεκρὸ βάσανε σῶμα
Τῆς κακόμοιρης φτωχιάς,
Άπ' τὸ ἔρνο εκκλησιδάκι
Άφησε τὸ καμπανάκι
Δυό-τρεῖς ήχους συμπονιάς.

Μά ήταν άνοιξη· λουλούδια
Σκέπαζαν τήν πεδιάδα,
Κι' όλα γύρω ήταν ντυμένα
Με δροσάτη πρασινάδα.
Κι' όταν τὴ μικρὴ πηγαῖναν
Νὰ τὴ θάψουν τὴν αὐγή,
Μοσκοβόλαγε ο άγέρας
Και κελάρυζε ή πηγὴ.
Η άμυγδαλιά, ντυμένη
Με τριανταφυλλί φουστάνι,
Πλέκει γιὰ τήν πεθαμένη
Ένα λουλουδοστεφάνι
Κι' ολόένα μελωδίες
Σκορποῦν γύρω με συμπόνια,
Λυπημένα, τὰ πουλάκια,
Στὰ δροσολουσμένα κλώνια.

(Έλεῦθηρη μετάφραση) ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Ο ΧΩΡΙΑΤΗΣ ΚΑΙ Τ' ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ

Ένας χωριάτης καθαλλίκεψε τὸ αλογό του ξεκινώντας γιὰ τήν πόλη. Πήγαινε ν' αγοράση βρώμη γιὰ τὸ ζῶο του. Μόλις όμως βγήκαν απ' τὸ χωριό, τ' αλογό του θέλησε να γυρί- σαι στο σπίτι. Ο χωριάτης τὸ έδειρε. Τ' αλογό άρχισε να τρέχη και συλ- λογιζόταν: «Ο βλάκας! Που με ά- ναγκάζει να πάω; θα ήταν καλύτερα να γυρίσουμε σπίτι».

Ο χωριάτης, πρίν φθάση ακόμα στην πόλη, παρατήρησε πὼς τ' αλο- γό του δυσκολευόταν πολὺ να προχω- ρῇ μέσ' στη λάσπη. Τὸ δόδηγησε στο μέρος του δρόμου τὸ πλακοστρωμέ- νο. Τ' αλογό δέν ήθελε να μείνη έ- κεί κι' έφυγε. Η χωριάτης τὸ έδειρε πάλι και τὸ τράβηξε από τὰ χαλινά- ρια. Τ' αλογό ανέθηκε πάλι στο πλα- κόστρωτο λέγοντας: «Γιατί τάχα μ' άνάγκασε να ξαναγυρίσω στο πλακό- στρωτο; Μοῦ καταστρέφει τὰ νύχια

μου. Είναι πολὺ σκληρά γιὰ τὰ πό- δια μου αυτά τὰ μέρη».

Ο χωριάτης έφτασε σ' ένα μαγα- ζι, αγόρασε βρώμη, γύρισε σπίτι του κι' έδωσε στ' αλογό του τὴ μερίδα του. Τρώγοντας τ' αλογό συλλογιζό- ταν: «Τί βλάκες που είναι οι άνθρω- ποι! Έχουν τὴ μανία να νομίζουν πὼς είναι έξυπνότεροι από μᾶς τὰ ζῶα. Άδικα δέν κοπίασε; Δέν ξέρω γιὰτί

με άνάγκασε να περπατήσω δέρνον- τὰς με. Κι' αν πήγαμε μακριά, τί μ' αυτό; μήπως δέν γυρίσαμε πάλι σπίτι; Θα ήταν καλύτερα και γιὰ τοὺς δυό μας να μὴν τὸ κουνήσουμε καθόλου. Αὐτὸς θάμενε κοντὰ στη φωτιά του κι' ἐγὼ θα είχα φάει τὴ βρώμη μου πρωτύτερα».

(Από τὰ «Παιδικὰ» τοῦ Τολστόϊ)

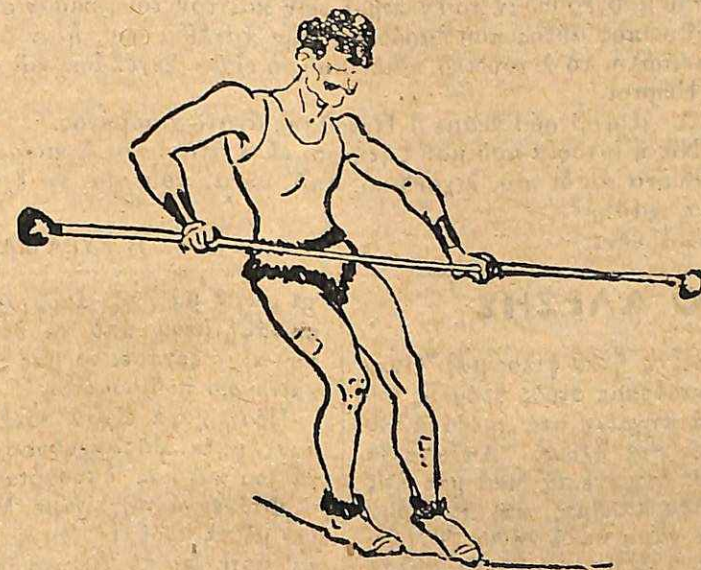
ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΔ'.

Μιά μέρα—εξακολούθησε ή γιαγιά—οι Γύφτοι έγιναν άφαντοι. Κα- νένας τους πιά, πουθενά. Ο Χρήστος με πήρε μαζί του γιὰ να ιδούμε τὸ μέρος εκείνο τής άκροδασιάς όπου ήταν τὰ τσαντήρια τους. Φαινόταν

άνησυχος και πρόσεχε σὲ κάθε κρότο, λὲς και κάποιον ζητοῦσε, κάποιον περίμενε...

Άξαφνα ακούστηκαν δυό δυνατὲς σφυριγματιές. Ο Χρήστος έτρεξε άμέσως στο δάσος, χάθηκε μέσα στα δέντρα και σὲ λίγο γύρισε με τέσ- σερα ὠραία αχλάδια.

— Χρήστο, τοῦ είπα,

ποιὸς σου τάδωσε;

— Τί σὲ νοιάζει! έ-

καμε κείνος σηκώνοντας

τοὺς ὤμους.

Τότε είδα ένα μελα-

χροινὸ μοῦτρο, με σγου-

ρά μαῦρα μαλλιά, που

μᾶς κοιτάζε ανάμεσα από

δυό κορμούς δέντρων.

Ήταν ένας Γύφτος.

— Έλα μαζί μου, μοῦ

είπε ο Χρήστος. Έχουν

πολλά, θα σου δώσουν

και σένα.

— Όχι, ἀποκρίθηκα,

τὰ κλέβουν· δὲ θέλω!

Τὸν άφησα κεί και

γύρισα στο σπίτι. Δέν

είπα όμως από ποῦ έρ-

χόμενοι, γιατί οι γονείς μου δεν μάφιναν να παίζω με το Χρήστο, που έλεγαν πως δεν είναι καλό παιδί, και φοβήθηκαν μή με μαλώσουν.

Την άλλη μέρα, το χωριό μας ήταν άναστατο. Στο σπίτι του χαρτοπώλη του κάκου περίμεναν δληνύχτα να γυρίσει ο Χρήστος, και το πρωί ο πατέρας του πήγε στην Αστυνομία κι' είπε πως το παιδί χάθηκε. Έκεινο τον καιρό δεν υπήρχαν ούτε τηλεφώνια, ούτε αυτοκίνητα. Ωστόσο έψαξαν παντού όπου μπόρεσαν, και πεζοί και καβαλλάρηδες. Του κάκου! Οι Γύφτοι προφτασαν και πέρασαν τα σύνορα. Και μαζί τους, χωρίς άλλο, κι' ο Χρήστος ο λιχούδης, που τους είχε ακολουθήσει για να του δίνουν φρούτα και γλυκά. Πάει το παιδί, χάθηκε. Τό πήραν οι Γύφτοι!

— Και τί έγινε ύστερα; ρώτησε ο Πετράκης με αγωνία.

— Ο δυστυχισμένος ο πατέρας τρελάθηκε από τη λύπη του και η μητέρα σε λίγον καιρό πέθανε.

— Και τα τρία κορίτσια, γιαγιά;

— Τα δυο παντρεύτηκαν και ξεντεύθηκαν. Το άλλο... είναι η γριά εκείνη με τα κουρέλια που έρχεται και μάς γυρεύει έλημοσύνη.

— Κι' ο Χρήστος; Δεν ακούστηκε πιά; δεν έμαθαν τίποτα γι' αυτόν;

— Ναί, ναί. Στόν πόλεμο, μι'ά μέρα, έπιασαν αιχμάλωτο έναν κατ'ασκοπο. Ήταν εδ'ω απέξω απ' το χωριό μας. Τόν έψαξαν, του βρήκαν χαρτιά που μαρτυρούσαν το έγκλημά των και τόν τουφέκισαν στη στιγμή. Κι' ο άνθρωπος αυτός που επρόδωσε την πατρίδα του, ήταν ο Χρήστος, του χαρτοπώλη, το λιχουδικο παιδί που το είχαν ξεγελάσει και πάρει μαζί τους οι Γύφτοι.

— "Α, τί φοβερό! Έκαμε ο Πετράκης ανατριχιασμένος.

— Να η ιστορία που μου ζήτησες, είπε στο τέλος η γιαγιά. "Ο Χρήστος ήταν ένα παιδί π'ο λιχουδικο από σένα, που για να έχη αυτό το ελάττωμα, χάθηκε.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΛΕΞΗΣ

"Ο Άλέξης ήταν φίλος μας. Όταν τόν συναντούσαμε στους δρόμους του δάσους να πηγαίνει στα πρόβατά του ήταν χαρά για όλους. Άπλωνε τα χέρια του, έσφιγγε τα δικά μας στις μεγάλες του παλάμες, και το στόμα του έλεγε χίλια καλά λόγια. Τόν ξεχωρίζαμε από μακριά να περπατάει ανάμεσα στα δέντρα ψηλός, ελάνθιος, σβέλτος με το ελαφρό βάδισμά του. Τα βήματά του μεγάλα και ελαφρά μοιάζανε να μην πατούνε στη γη. Εέραμε τη φωνή του τη λιγάκι βραχνή, που μάς χαιρετούσε βροντοφωνώντας...

Στη στιγμή μάς ρωτούσε που πηγαίναμε, μάς έλεγε ποιο δρόμο θά πέραναμε, τί θά συναντούσαμε. Αναλάμβανε εκείνος για μάς κάθε ευθύνη, για κάθε κίνδυνο του βουνού. Είχε ένα μαχαίρι στη ζώνη του· μπορούσε μ' αυτό σε δέκα λεπτά να ανέβη και να μαδήση το π'ο μεγάλο έλατο από όλα τα κλαδιά του. Και είχε και μι'ά γλώσσα που έλεγε, έλεγε με την ίδια σβελλωσύνη. Είχε και μι'ά μεγάλη καρδιά που άναψε σάν την άνοιξη στους δρόμους του βουνού, και σκορπούσε τόση χαρά όταν τόν συναντούσαμε, Έφευγε και τόν βλέπαμε να απομακρύνεται ανάμεσα στα δέντρα ψηλός, και σβέλτος, πότε σφυρίζοντας, πότε τραγουδώντας. Πολλές φορές όταν πιά τόν είχαμε χάσει από

τα μάτια μας, τόν ακούγαμε να μάς φωνάζη μέσα από τα δέντρα κάτι που είχε ξεχάσει να μάς πη, ή κάτι καινούριο που θυμόταν.

Πόση χαρά είχαν αυτά τα συναντήματα. Μάς καλούσε στη στρούγγα του και μάς υποσχόταν το κάθε τί. Φτάνει να πηγαίναμε. Μά βρισκόταν με τα πρόβατά του πολύ μακριά και ποτέ δεν το άποφαιζαμε...

"Ένα απόγευμα, είναι τώρα πολύ μακρινό, είχα ανέβει στην κορφή του πρώτου λόφου. Ήμουν ξαπλωμένη χάρη ανάμεσα στα μεγάλα δέντρα, ανάμεσα στη σιωπή του μεγάλου δάσους. "Ως και τα μικρά πουλιά δεν ακουγόντουσαν, χωμένα ίσως από τόσο νωρίς στις κρυφές φωλιές τους.

Είναι τόσο ωραία αυτή η σιωπή. Ένα μεγάλο δάσος είναι σάν την θάλασσα. Στην μεγάλη γαλήνη τίποτα δεν ακούγεται. Κι' όμως ξέρεις πως μέσα σ' αυτήν την σιωπή χιλιάδες πλάσματα και μεγάλες δυνάμεις κρύβονται. Έτσι και στο δάσος. Πόσα δέντρα, πόσα ζώα, πόσα έντομα, πόσα πουλιά, πόσα χορτάρια ζούν, μεγαλώνουν, κινούνται. Κι' όμως είναι στιγμές που τίποτα δεν ακούς, και νομίζεις πως και σ'υ βοθίζεσαι στην απέραντη αυτή γαλήνη και ποτέ δεν θά ξυπνήσης...

Έαφνικά μακρινό ήχοι μουσικής φτάσανε σταυτιά μου. Έρχόνταν χαμένοι κι' άνάκατοι σάν μακρινή μελωδία. Πετάρηκα όρθή. Από πού

έρχόνταν; Ήμουν τόσο μακριά... Από το βουνό ήταν άδύνατο και το χωριό ήταν τόσο μακριά. Νόμιζα πως γελιόμουν και στερεωμένη σε ένα δέντρο περίμενα να περάσουν. Μά μακρινόι, μισοχαμένοι, π'ο δυνατό, ελαφρότεροι, άνάκατοι πλησίαζαν...

Ήταν ήχοι από κουδούνια. Μά τόσο αλλιώτικοι. Πολλές φορές ακούγαμε κουδούνια από κοπάδια πουδούσαν μακριά χωρίς να τα βλέπουμε, τα ακούγαμε για λίγο και έπειτα χανόνταν στην απόσταση που μάς χώριζε. Μά ήταν κουδούνια. Τώρα ήταν άρμονικοί συντονισμένοι ήχοι μικρότεροι και μεγαλύτεροι, μι'ά ήχω μελωδική που έφτανε ως έμένα δλοένα π'ο καθαρή. Έπειτα από λίγο σιγά-σιγά απομακρύνθηκε πάλι όπως είχε έρθει και χάθηκε στη σιωπή, που άπλώθηκε γύρω...

Νάταν ο άέρας, ή ή ήχω που τούς σκοπούσε έτσι μελωδικά σε κείνο το μέρος; Δεν ήθελα να πιστέψω ότι ήταν ένα απλό κουδούνισμα σάν τέτοιο που είχαμε ακούσει πολλές φορές...

Στο χωριό όταν ρώτησα μούπαν άμέσως:

— Θά ήταν τα πρόβατα του Άλέξη.

Μόνο αυτός, μούπαν, έχει τέτοια κουδούνια π'ο μικρά και π'ο μεγάλα, ανάλογα με τα πρόβατά του, και μόνο τα δικά του ακούγονται έτσι από μακριά. Κανένα από τα κουδούνια του κοπαδιού του δεν μοιάζει τ'όνα με τ'άλλο. Τά διαλέγει επίτηδες.

Τέτοιος ήταν ο Άλέξης...

... Κάποιο μεσημέρι ύστερα από τόσον καιρό, διασχίζοντας το βουνό για να πάμε από το ένα μέρος στο άλλο, μακριά από τούς ανθρώπους, και στην π'ο μεγάλη μοναξιά, ένας σωρός από σκυλιά μάς ρίτηκαν.

Μεγάλα κι' άγρια σάν λύκοι, κουτώντας άγρια τις φουντωτές ουρές τους μάς τριγύριζαν. Μάταια προσπαθήσαμε να τούς έπιβληθούμε με τα μάτια μας και την γενναιότητα μας. Τα πράγματα ήταν πολύ π'ο σοβαρά. Φωνάζαμε δυνατά να μάς ακούσει ο τσοπάνης και να τα μαζέψη. Ένα δυνατό σφύριγμα ακούστηκε και τα σκυλιά μαζεύτηκαν ξαφνιασμένα και κείνα γιατί τα περιόριζαν...

Πλησίασαμε... ανάμεσα στους ανθρώπους που φάνηκαν ήταν κι' ο Άλέξης. Τρέξαμε κοντά του...

— Για σου, Άλέξη. Για σου.

Ήρθε σάν άλλοτε, έσφιξε τα χέρια μάς στις άτσάλινες παλάμες του, το γέλιο του το άνοιχτό, φωτίσε το πρόσωπό του. Μάς είπε πάλι τα καλά του λόγια τα άνοιχτόκαρδα...

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΛΕΟΝ ΛΑΜΒΡΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ευχαριστώ, άποκρίθηκε ή Μαίρη, που άναγνώρισε τόν μάγο και άρχισε να παίρνη κάποια έλπίδα.

— Κάνε πως θέλεις να φύγης, συνέχισε ο Κεσάμπ. Άμα σε βάλω όμως στο καλάθι, ζάρωσε όσο μπορείς και μην κουνήθης καθόλου γιατί υπάρχει κίνδυνος να σε πληγώσω.

Η Μαίρη κατάλαθε. Άρχισε να χτυπιέται και να φωνάζη μ' όλη της τη δύναμη, για να δείξη πως φοβόταν και πως ήθελε να γλυτώση, μα παρ' όλη την αντίστασή της ο Κεσάμπ δεν άργησε να την βάλη μέσα στο καλάθι και να τη σπείρση μ' ένα καπάκι. Έστερα έσκυψε και πήρε ένα μακρύ κι' ελγύγιστο σπαθί που ήταν έξεπιτήδες τοποθετημένο εκεί κοντά.

Οι μικρές σκλάβες τρέμουν απ' το φόβο τους κι' οι θεατές παρακολουθούν με το ζωρότερο ενδιαφέρο όλες τις κινήσεις του μάγου.

Ο Κεσάμπ σφυρίζει πρώτα με τη φλογέρα του κι' ύστερα άρπάζει το σπαθί και τρυπά πέρα-πέρα το καλάθι. Άλλάζει θέση και το τρυπάει άλλη μι'ά φορά. Η λεπίδα βγαίνει κατακόκκινη.

Οι μικρές σκλάβες έδγαλαν μι'ά φωνή φρίκης και ζάρωσαν ή μι'ά κοντά στην άλλη. Σίγουρα αυτός ο κακούργος μάγος σκότωσε τη μικρή συντρόφισσά τους, γιατί νά, ένα ποτάμι αίμα χύνεται απ' το καλάθι και πλημμυρίζει το χώμα. (Πού νά φαντασθούν πως μι'ά φούσκα γεμάτη αίμα βωδινό ήταν κρεμασμένη στα πλευρά του καλαθιού!)

Ο Κεσάμπ σήκωσε τότε το καπάκι και από μέσα απ' το καλάθι πετάρηκε μι'ά πελώρια κόμπρα! Άρχισε να έρπη προς το μέρος των θεατών, που τρομοκρατημένοι, είχαν δλοι σηκωθεί. Έτοιμοι να το βάλουν στα πόδια! Ο Κεσάμπ πέταξε το σπαθί κι' έπιασε στα χέρια του τη φλογέρα. Άρχίζει να παίζη μι'ά παθητική μελωδία και το φίδι σταματάει εθός. Για λίγα λεπτά το σώμα του ταλαντεύεται σ' ένα σημείο, κι' ύστερα γλυστρύει προς το μέρος του μάγου, άνίκανο ν' αντισταθί στην υπνωτιστική μουσική του. Ο μάγος το πιάνει ευκολώτατα, το πιέζει πίσω απ' τ' αυτιά, και το πετάει κάτω σάν φίδιο.

Έστερα ο μάγος σηκώνει το καλάθι και δείχνει. Είναι ελότελα άδειο! Το φίδι μπήκε στη θέση της

σκλάβας και το πείραμα πέτυχε!

Μπορεί το καλάθι νάχη διπλό πάτο! Μπορεί ή μικρή σκλάβά να είναι ακόμα ζωντανή! Τί έχει αυτό να κάνει; Κανείς δεν ενδιαφέρεται να το μάθη.

Ο Νιζάμ είναι κατευχαριστημένος και πετάει εν' άσημένιο νόμισμα στο μάγο. Το κίνημά του αυτό το μιμούνται κι' όλοι οι άλλοι. Ο Κεσάμπ μαζεύει τα νομίσματα και φορτώνοντας το καλάθι στην πλάτη του φεύγει τρέχοντας προς το μέρος όπου έχει δέσει τόν Καραλά και τ' άμάξι του. Έκει με μι'ά καταπληκτική δεξιότητα βγάξει τη Μαίρη απ' τη στενωχωρή φυλακή της, και την κρύβει κάτω απ' ένα τσούλι στο βάθος του άμαξιού. Έστερα έρχεται πάλι και στέκεται μπροστά στο Νιζάμ. "Ως που να πάη και νάρθη δεν έκανε περισσότερα από δυο λεπτά.

— Πάρε άλλη μι'ά σκλάβά είπε ο Νιζάμ, που είχε άρχισε να βρίσκει μεγάλη διασκέδαση σ' αυτό το παιχνίδι, και κάνε μου την σκορπιό!

Ο Κεσάμπ προσκύνει, έτοιμος να εκτελέση την προσταγή του Μαχαράγια.

Βέβαια δεν είχε καμμι'ά διάθεση να έπιχειρήση και για δεύτερη φορά το πείραμα. Τί θά το έκανε το άλλο κοριτσάκι; Μά για το καλό της Μαίρης άποφάσισε να υπακούση.

Οι μικρές σκλάβες άρχισαν και πάλι να τρέμουν. Τη μικρή συντρόφισσά τους την είδαν με τα μάτια τους να μεταμορφώνεται σε φίδι! Και νά, που ο Νιζάμ γυρεύει τώρα να μεταμορφωθί άλλη μι'ά σε σκορπιό! Τί φοβερό! Η κάθε μι'ά παραλύει από το φόβο, με τη σκέψη ότι μπορεί να πέση επάνω της ή έκλογη του μάγου.

Ο Κεσάμπ άφου κοίταξε με προσοχή ένα-ένα τα κοριτσάκια που τόν έδλεπαν περίτρομα, έβαλε το χέρι του πάνω στόν ώμο μι'ας μικρούλας Ίνδης με συμπαθητική μουτράκι κι' έξυπνα μάτια και τη ρώτησε άπότομα:

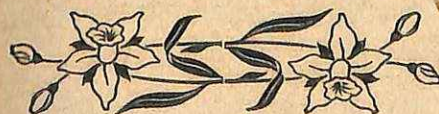
— Πώς σε λένε;

— Σότζια, άπάντησε το κοριτσάκι τρέμοντας σύγκορπο.

— Αυτήν διαλέγω, έκανε ο Κεσάμπ γυρίζοντας προς το Μαχαράγια.

— Έμπρός, είπε ο Νιζάμ.

Η Σότζια άρχισε να χτυπιέται και να δέρνεται άπεγνωσμένα. Η καρδούλα της κοντεύει να σπάση, κλαίει σπαρακτικά, μά όλοι μένουν ψυχροί κι' άδιάφοροι στους θρήνους της. Η

ζωή μιας σκλάβας δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία.

Ο Κεσάμπ ψιθυρίζει κάτι στ' αυτί της μικρούλας. Και φαίνεται πως τα λόγια του αυτά είναι πολύ καθησυχαστικά, ή πως ο άνθρωπος αυτός είναι μεγάλος μάγος, γιατί το κορίτσι ήσυχασε μονομιάς.

Η συνέχεια ήταν μία επανάληψη της προηγούμενης σκηνής, με τη διαφορά ότι τώρα, από μέσα από το καλάθι, αντί να βγῇ ένα φίδι βγήκε ένας σκορπιός!

Τὰ ἀσημένια νομίσματα και οι παῖσες (δεκάρες) πέφτουν βροχή στὰ πόδια του Κεσάμπ που προσκυνάει βαθεία και φεύγει παίροντας μαζί του και τὸ πανέρι του.

Ο Νιζάμ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέση του και οι ἄλλοι ὅλοι τὸν μιμούνται. Αὐτὸ τὸ μέρος τῆς γιορτῆς τελειώνει.

Οἱ προσκαλεσμένοι σκυρπίζονται τώρα στοὺς δροσεροὺς κήπους και γρήγορα ξεχνοῦν και τὸν μάγο και τις σκλάβες. Μονάχα ὁ Γιουγκάλ μένει σκεπτικὸς και φαίνεται ὅς νὰ βασανίζεται ἀπὸ μιὰ ἐπίμονη σκέψη.

Μοῦ φαίνεται πὼς ἔκανα ἄσχημα, λέει ἀπὸ μέσα του ὁ Γιουγκάλ, νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πάρῃ τὴν Μαίρη. Ποιὸς ξέρει ἂν αὐτὸς ὁ μάγος δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ; Αὐτὸς δὲν εἶναι ποὺ συνάντησα χθὲς μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ναοῦ; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μοῦ παρέδωσε ὁ ἴδιος τὴ χριστιανὴ στὰ χέρια μου. Ὡστόσο...

Τὸ μέτωπο τοῦ Γιουγκάλ συννέφιασε. Μὰ σὲ λίγο πάλι γαληνεύει.

Τὸ κάτω-κάτω, σκέπτεται, δὲν ἔχω νὰ κατηγορήσω τὸν ἑαυτό μου γιὰ τίποτε. Ἀκολούθησα πιστὰ τις συμβουλὲς τοῦ βραχμάνου. Δὲν παράδωσα τὴ χριστιανὴ στὸν Νιζάμ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ σκλάβά του, ὅπως με πρόσταξε αὐτός; Τὰ παρακάτω τί μ' ἐνδιαφέρουν;

Ἰστερα ἀπὸ τὴ σοφὴ αὐτὴ σκέψη ὁ Γιουγκάλ ἡσύχασε. Μολταῦτα ἀποφάσισε νὰ προσέχῃ τὸν Κεσάμπ.

Ὅταν βράδυασε, καινούργιο τραπέζι στρώθηκε, γιὰ πᾶν ἀπὸ χίλια πρόσωπα. Ἰστερα τὰ ἀνάκτορα φωταγωγήθηκαν ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ και ἀπὸ τὰ δέντρα, τὰ πόρτες τῶν κήπων, τοὺς φράκτες κρεμόνταν μυριάδες χρωματιστὰ φαναράκια ποὺ ἔ-

μοιαζαν μὲ ἄλλα τόσα ἀστέρια. Ἀπὸ παντοῦ ἀκούγονταν ἤχοι μουσικῆς. Θουμάσια πυροτεχνήματα ἀνάφθηκαν ἀπ' ὅλες τις μεριές. Ἰστερα κά-θε ξένος ἔλαβε ὡς δῶρο ἕνα καρύδι Ἰνδικό, ἕνα φύλλο ἀπὸ μπτελ κι' ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε κι' εὐχαρίστησε τὸν Νιζάμ, ἔφυγε ἐξυμνώντας τὴν φιλοξενία τοῦ Μαχαργιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Μιὰ μικρὴ φίλη

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἕνα ἄμαξι ποὺ τσερνε ἕνα ἄσπρο ἄλογο, προχωροῦσε ἀργὰ στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὸ Μπασίμ.

Μέσα στὰμάξι αὐτὸ ἦταν καθισμέ-

«Ἡ Μαίρη ἄρχισε νὰ χτυπιέται και νὰ φωνάζῃ...»
(Σελ. 161, στ. β').

να δυὸ κοριτσάκια ποὺ κοίταζαν μὲ περιέργεια τὸ ἕνα τᾶλλο. Δὲν γνωρίζονταν παρὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη και δὲν μιλοῦσαν τὴν ἴδια γλῶσσα. Ἦτσι τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ κουβεντιάσουν και νὰ ανταλλάξουν τις ἐντυπώσεις τους.

Δίπλα στὸ ἄλογο περπατοῦσε ἕνας ψηλὸς ἄνθρωπος ἰνδὸς ποὺ σιγοτραγουδοῦσε μιὰ ἰνδιάνικη μελωδία. Ἦταν ντυμένος φτωχικά, μὰ στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς. Δίχως ἄλλο θὰ τοῦ εἶχε τύχει κάτι τι πολὺ εὐχάριστο, γιατί φαίνονταν ἀπόλυτα εὐτυχισμένος.

— Αἶντε, καίμενε Καραλά, ἔλεγε στ' ἄλογο του, βάλε λίγη δύναμη! Ἔχουμε και μουςαφίρισες καθὼς βλέπεις. Μὰ δὲν εἶναι και τόσο βα-

ρειές. Γιὰ κοίταξέ τις, βρὲ Καραλά. Δὲ μοιάζουν σὰν πουλάκια ποὺ ἔπεσαν ἀπ' τὴ φωλιά τους;

Τ' ἄλογο, σὰν νὰ καταλάβεινε τὰ λόγια τ' ἀφεντικοῦ του, ἔστριψε τὸ κεφάλι του και χλιμίντρισε ἑλαφρὰ κι' ἵστερα ἄνοιξε κάπως τὸ βῆμα του. Αὐτὸ ἐνθουσίασε τ' ἀφεντικό του, ποὺ καθὼς θὰ καταλάβατε κιόλας, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Κεσάμπ.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε, χτυπώντας φιλικὰ τὸ σῆρκο τοῦ ἄλγου, εἶσαι τὸ πιὸ ἔξυπνο ἄλογο ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο και δὲν τὸ μετανοῶ νωποῦ σ' ἀγόρασα.

— Βρισκόμαστε μακριὰ ἀπ' τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ; ρώτησε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Μαίρη.

— Ἀρκετά, ἀπάντησε ὁ Κεσάμπ.

— Κρίμα, ἀναστέναξε ἡ μικρὴ ἐγγλέζα.

— Γιατί;

— Γιατί, ἂν εἴμαστε κοντά, θὰ παίρναμε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Δελχί.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ μεγάλη ἀνοησία.

— Γιὰ ποῖό λόγο;

— Γιατὶ μὴν ἀμφισβᾶλλῃς ὅτι μᾶς παρακολουθοῦν. Ὁ Γιουγκάλ μ' ἄφησε νὰ σὲ πάρω και νὰ φύγω μαζί σου, γιατί ἐνόμιζε ὅτι σὲ θέλω γιὰ δικὴ μου σκλάβά. Ἄν ἔμῳς παίρναμε τὸ τραῖνο, τότε θὰ ἔβλαψες ὑποψίες και θὰ πλήρωνα πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἀφοσίωση μου στὴν οἰκογένειά σας.

— Φανταζεσαι;

— Ὅχι φαντάζομαι, εἶμαι βέβαιος. Ἐσὺ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε, γιατί ὁ Γιουγκάλ μιὰ κι' ἔκανε ἐκεῖνο ποὺ τὸν πρόσταξε ὁ Βραχμάνος, θεωρεῖ τὴν ἐκδίκησή του τελειωμένη. Ἐγὼ ἔμῳς ἔχω πολλὰ νὰ πάθω. Ἐνας πολεμιστὴς Σίχ δὲν θὰ συγχωροῦσε ποτὲ ἕνα φτωχὸ μάγο ἂν ἀντιλαμβανόταν πὼς εἶχε μαντεύσει τὰ σχέδιά του. Πρέπει λοιπὸν νὰ φυλαγόμαστε. Τουλᾶχιστον ὡς τὸ Μπασίμ.

— Κι' ἀπ' ἐκεῖ;

— Ἀπ' ἐκεῖ ὁ φόβος πιά δὲν εἶναι τόσο μεγάλος. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ πὼς θὰ ἔχουμε σωθεῖ.

— Καί τότε θὰ πάρουμε τὸ τραῖνο; Τὸ πρόσωπο τοῦ Κεσάμπ ἔδειξε μεγάλη στενοχώρια.

— Ἄν θέλῃς, εἶπε, θὰ τὸ πάρῃς, ἀλλὰ μόνη σου.

— Μόνη;

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AAKIAS

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἔτσι μοῦ ἔχουν πεῖ.

— Δὲν σὰς ἔχουν πεῖ ἀκόμη, πὼς προτοῦ νὰ πεθάνῃ προνόησε νὰ καρφώσῃ στὰ φορέματά σας ἕνα χαρτί ὅπου ἦταν γραμμένο...

— «Ἐλισσάβετ Μὰκ-Γκουῆρ, πιθανὴ κληρονόμος μεγάλῃς περιουσίας» τὸν ἔκοψε μὲ ζωηρότητα ἡ Μπέττυ.

— Ἀκριβῶς, αὐτά, εἶπε ὁ Ἀυστραλός. Τουλᾶχιστο ὅπως μοῦ εἶπανε και μένα. Τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ εἶδαν πολλὰ πρόσωπα. Μὰ, πρόσθεσε, τί ἀπόγινε;

— Δὲν ξέρω, κύριε. Φαίνεται πὼς χάθηκε ἐκεῖ πέρα, στὸ ὄρφανοτροφεῖο. Μὰ μιὰ ἀπὸ τις ἐπιμελήτριες τὸ εἶχε ἰδεῖ και μοῦ τὸ ἔλεγε ἵστερα.

— Τί ἀμέλεια, τί ἐγκληματικὴ ἀμέλεια! φώναξε ἀγανακτισμένος ὁ δικηγόρος. Καί δὲν μοῦ λές, παιδί μου, ἐξακολούθησε, ἔκαναν τίποτα ἐνέργειες γιὰ νὰ βροῦν τοὺς γονεῖς σου;

— Δὲν ξέρω.

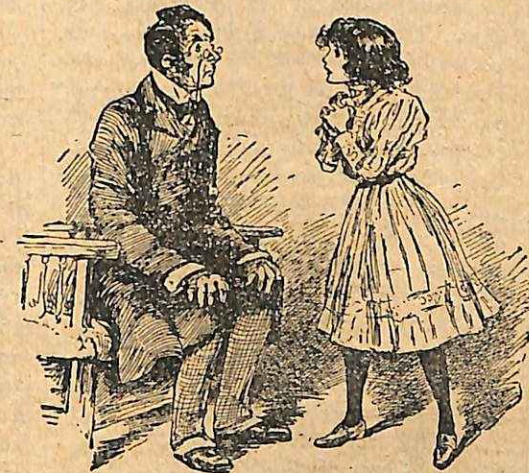
— Τί ἀμέλεια! Ἀμέλεια ἐγκληματικὴ και ἀσυγχώρητη, ἔκανε ἔξω φρενῶν ὁ κύριος Μόρρις. Νὰ ἕνα παιδί, ποὺ ἂν ἡ Θεὴ Πρόνοια δὲν με εἶχε βγάλει στὸ δρόμο του, πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὴν μὴς Μάργκαρετ, θὰ ἔμενε ὅλη του τὴ ζωὴ στερημένο ἀπὸ τὴν περιουσία ποὺ τοῦ ἀνήκει, και αὐτὸ ἀπὸ λάθος τῆς διευθύντριας τοῦ ἀσύλου, ποὺ ἄφησε νὰ χαθῇ ἕνα τόσο πολύτιμο χαρτί, τὸ μόνον ποὺ θὰ τῆς χρησίμευε τῆς Μπέττυ γιὰ ἀποδείξῃ τὴν ταυτότητά της. Μὰ ὥστόσο ἡ ταυτότης της εἶναι τόσο ὀλοφάνερη, ποὺ δὲν θὰ δυσκολευτοῦμε, υποθέτω, νὰ κανονίσουμε τὰ σχετικὰ χαρτιά; κι' ἐγὼ θὰ σχοληθῶ ἁμέσως μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἰστερα παίρνοντας ἐπίσημο ὕφος, στράφηκε πρὸς τὴν Μπέττυ και τῆς εἶπε:

— Μὴς Μὰκ-Γκουῆρ, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὰς κάνω γνωστὸ πὼς εἶσατε κληρονόμος μιᾶς ἀρκετὰ σημαντικῆς περιουσίας, ποὺ φθάνει ἐπάνω κάτω σ' ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια (*). Τὰ χρήματα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν παπποῦ σας Ντένις Μὰκ Γκουῆρ, ὁ ὁποῖος στὴν διαθήκη ποὺ ἔκανε ὑπὲρ τοῦ γιοῦ του Μαρτίνου Μὰκ-Γκουῆρ ἔχει ὀρίσει ρητῶς, πὼς ἂν τυχὸν και

Σ. τ. Μ. (*) Ἐκατὸν ἑξήντα ἑκατομμύρια σημερινὲς δραχμὲς.

ἐντωμεταξὺ ἔχει πεθάνει ὁ γιός του, ἡ περιουσία ὅλη θὰ πηγαίνει στὰ παιδιά του. Τὸ μόνον παιδί τοῦ Μαρτίνου Μὰκ Γκουῆρ εἶσθε σεις, κι' ἔτσι ἡ περιουσία αὐτὴ εἶναι δική σας. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ Ντένις Μὰκ-Γκουῆρ ὁ παππούς σας ἔχει ἐπίσης γράψῃ ρητῶς στὴ διαθήκη του, πὼς σὰς ἀφήνει ἀπόλυτη ἐλευθερία στὴ διαχείριση τῆς περιουσίας σας και πὼς θὰ σὰς ὀνομάσουν ἕνα κηδεμόνα ἐπειδὴ τὸ ὀρίζει ὁ νόμος, ἀλλὰ πὼς θὰ εἶσθε ἐλεύθερη νὰ διαθέτετε τὴν περιουσία σας ὅπως σὰς ἀρέσει. Λοιπόν, μὴς Μὰκ Γκουῆρ, μπορεῖτε τώρα νὰ κάνετε τὸ σχέδιο τῆς μέλλουσας ζωῆς σας, ποὺ θὰ εἶναι βέβαια τε-

«Ὡστε μπορῶ νὰ πάρω τὸ σπίτι μου; ρώτησε ἡ Μπέττυ»

λείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν περασμένη.

Ἡ Μπέττυ τὰ γινώριζε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἡμέρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ποσὸν τῆς περιουσίας της, ποὺ ὥστόσο, και τώρα ἀκόμη ποὺ τὸ ἔμαθε, δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ καλὰ καλὰ πόσο μεγάλος ἦταν. Τὸ μικρὸ και ἄμαθο μυαλό της δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ διάκριση μεταξὺ ἑκατομμυρίων και δισεκατομμυρίων. Μὰ τὸ ἐπίσημο ὕφος τοῦ δικηγόρου τῆς εἶχε κάνει βαθεῖα ἐντύπωση. Ἐμεινε λοιπὸν ἀμίλητη, πράγμα ποὺ δὲν τῆς συνέβαινε συχνά, και κοίταξε γύρω της μὲ ἀπόγνωση, ὥσάν νὰ εἶχε μάθει τὰ πιὸ δυσάρεστα νέα. Εὐτυχῶς τὸ βλέμμα της συνάντησε τὸ βλέμμα τῆς μὴς Μάργκαρετ.

— Μὴν παίρνης τέτοιο ἀπελπισμένο ὕφος, Μπέττυ, τῆς εἶπε γελώντας. Ἔχεις ἐδῶ φίλους ποὺ θὰ σὲ βοηθήσουν μὲ τις συμβουλὲς τους. Χθὲς δὲν φαίνονταν τόσο στενοχωρημένη

και ἔκανες τοῦ κόσμου τὰ σχέδια...

— Αὐτὴ ἡ διαθήκη εἶναι ἐξωφρενική, μουρμούρισε ἡ κυρία Βὰν Κούρτ. Δίχως ἄλλο ὅταν ὁ Ντένις Μὰκ-Γκουῆρ τὴν συνέταξε, δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι ὁ γιός του θὰ εἶχε πεθάνει. Ἄν ἐγινώριζε ὅτι θὰ εἶχε γιὰ κληρονόμο ἕνα κοριτσάκι ἐνδεκάχρονων, θὰ τὰ καινόνιζε ἁλλοιῶς Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ διαχειρισθῇ περιουσία.

— Συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμη τῆς μητέρας μου, εἶπε ὁ Ριχάρδος, και ἔχω κι' ἐγὼ τὴν ἴδεά πὼς ἂν ὁ Ντένις Μὰκ-Γκουῆρ εἶχε φαντασθεῖ...

— Δὲν ξέρω τί θὰ ἔκανε ἂν εἶχε φαντασθεῖ... τὸν ἔκοψε μὲ ζωηρότητα ἡ Μάργκαρετ, ἀλλὰ τώρα τὸ πρᾶγμα ἔχει ὅπως ἔχει και οἱ δροι τῆς διαθήκης εἶναι ρητοί.

— Σωστὸ, πολλὸ σωστὸ, συμφώνησε ὁ κ Μόρρις και μ' ὅλο ποὺ ὁ μακαρίτης φίλος μου ἔχει ἐκφράσει τις τελευταῖες του θελήσεις κατὰ ἕνα τρόπο ἀσυνήθιστο, ἐντελῶς ἀσυνήθιστο, ἡ διαθήκη του ὥστόσο εἶναι ἐγκυρή, ἀπολύτως ἐγκυρή, και ἡ μὴς Μὰκ-Γκουῆρ δὲν ἔχει νὰ δώσῃ λογαριασμὸ σὲ κανένα, μὰ σὲ κανένα, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ θὰ μεταχειρισθῇ τὴν περιουσία της.

Ὁ κύριος Μόρρις ἦταν ἕνας μικρόσωμος, ἀδύνατος και ἐξαιρετικὰ νευρικός ἀνθρωπάκος, ποὺ δὲν στεκόταν οὔτε μιὰ στιγμὴ σὲ ἴσουχία. Οἱ λιγοστὲς μαῦρες τρίχες ποὺ στόλιζαν τὸ κεφάλι του, ὅταν μιλοῦσε ἔμοιαζαν σὰν νὰ ὀρθωνόταν κι' αὐτές, και τὰ μικρά, κατὰμαυρα και διαπεραστικά ματάκια του βρίσκονταν σὲ ἀδιάκοπη κίνηση ὅπως και ὅλο του τὸ σῶμα.

— Λοιπόν, συνέχισε, κουνώντας τὸ κεφάλι του και κτυπώντας τὰ δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ στὴν παλάμη τοῦ ἀριστεροῦ, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε κανένας, οὔτε ἐγὼ, οὔτε και ἄλλος, παρὰ μόνον νὰ παραδώσουμε στὰ χέρια τῆς μὴς Μὰκ Γκουῆρ τὴν περιουσία της και νὰ συμμορφωθοῦμε πρὸς ὅλες της τις ἐπιθυμίες.

— Καί τώρα, πρόσθεσε σηκώνοντας τὸ δάκτυλό του, σταθῆτε, σταθῆτε ἕνα λεπτὸ νὰ σὰς πῶ!

Μῶλο ποὺ ὅλοι ἀναγνώριζαν τὸ κύριος τοῦ Ἀυστραλοῦ δικηγόρου, ὁ κύριος Μόρρις φαίνονταν σὰν νὰ φοβόταν ὅλη ὥρᾳ μὴπως δὲν διακόψουν, και μὲ τὸ νὰ σηκώνῃ τὸ δάκτυλο, προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν του στὰ λόγια του.

— Σταθῆτε ἕνα λεπτὸ! Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς τὸ παιδί δὲν πρέπει νὰ

έχη ένα κηδεμόνα που να φροντίζει για την περιουσία του. Μά αν τα δικαιώματα αυτού του κηδεμόνα είναι απολύτως περιορισμένα, έμεις τουλάχιστον, οι φίλοι της Μάκ-Γκουέρ, μπορούμε να την συμβουλευόμαστε φιλικά—φιλικά, το τονίζω— με ποιόν τρόπο να κανονίσει το μέλλον της.

Υστερα απ' αυτήν την πρόταση του κυρίου Μόρρις, άρχισαν να μιλούν όλοι μαζί κι' ο καθένας να προτείνει ένα δικό του σχέδιο.

Η μίς Μάργκαρετ έπρότεινε να κρατήσουν τη Μπέττυ για την ώρα στο σπίτι τους, μια και δεν είχε γονείς.

—Κάπου, όπωςδήποτε, πρέπει να ζήσει, είπε, και καλύτερα βέβαια εδώ από παντού άλλο!

Η κυρία Βάν Κούρτ είχε τη γνώμη, ότι η καλύτερη λύση ήταν να μπει η Μπέττυ έσωτερική σ' ένα σχολείο. Ο κ. Μόρρις έδήλωσε ότι είναι πρόθυμος να την πάρει μαζί του στην Αυστραλία και να την αναστήσει σαν παιδί του. Τέλος ο Ριχάρδος συμφώνησε με τη γνώμη της θείας του. Όχι γιατί δεν του άρεσε η λύση που έπρότεινε η αδελφή του και δεν ήθελε να κατοικήσει μαζί τους ή όρφανή· αλλά γιατί είχε κι' αυτός την ιδέα ότι το σχολείο ήταν απαραίτητο για τη Μπέττυ.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ μικρή συγγένισά μου, η Έλενίτσα, — πολύ έξυπνο κορίτσι — χτες που ήρθε να με ιδεί, μου έκαμε την παράξενη αυτή ερώτηση:

—Θεέ, τα σπιτικά ζώα, γιατί, σκυλιά και καθεξής, ποιά μέρα του χρόνου, αν το βρήτε, έχουν τη μεγαλύτερη ευτυχία;

—Μμμ! Ξέρω κι' εγώ; Την Αποκριά;

—Όχι!

—Το Πάσχα;

—Όυτε!

—Αλλά;...

—Να σας βοηθήσω, θεέ, να το βρήτε: Ξέρετε γιατί η γάτα δεν τρώει το κεφάλι του μπαρμπουνιού;

—Αυτό το ξέρω: γιατί το τρώνε οι άνθρωποι.

—Όρα! Τώρα σκεφθήτε το αντίθετο: Την ημέρα που οι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να φάνε το κεφάλι του μπαρμπουνιού, ή κι' όλο το μπαρμπούνι, δε θα τδιδαν της γάτας;

—Α, κατάλαβα! Η ημέρα που λές, είναι η Καθαρή Δευτέρα!

—Ακριβώς! Και ξέρετε πότε μου ήρθε η ιδέα; Όταν μοιράσαμε στα ζώα μας τα πασχαλινά φαγιά που μάς περισσεύαν από την τελευταία Κυριακή. Γάλο ψητό, άρνι καπαμά, παστίτσο μακαρόνι... Σκυλιά και γατιά δεν πίστευαν τα μάτια τους όταν έβλεπαν να τους ρίχνουμε τόσο πολλά κι' ωραία κομμάτια. Έφαγαν για ένα χρόνο! Γιατί τί να τα κάνανε, άφου περισσεύαν; Να τα φύλαγαμε για μάς; Κρατούμε όλη την πρώτη έβδομάδα της Σαρακοστής και θα χαλούσαν. Να τα δίνουμε σε φτωχούς, σε ζητιάνους; Μά κι' αυτοί οι κακόμοιροι δεν είναι Χριστιανοί και δε νηστεύουν; Οθάν κάπως δύσκολο να ανακαλύψουμε ζητιάνους έβραious ή τούρκους... Κι' έτσι αναγκαστήκαμε να τα δώσουμε στα ζώα. Τα λυπόταν η ψυχή μου—τα φαγιά, έννοω— και να σας πω την άμαρτία μου, με μεγάλη ευχαρίστηση θάτρωγα ένα μπουτί γάλου, που το άρπαξε στα νύχια της ή Ψιφίνα, ή ένα κομμάτι παστίτσο που τδκανε μια χαψιά ο Αζόρ. Αλλά πώς μπορούσα; Καθαρή Δευτέρα!.. Μόνο μερικά γαλατομπούρεκα τα φύλαξα με την ελπίδα πως θα βαστούσαν. Αλλά κι' αυτά, χτες που δοκίμασα, τα βρήκα ξυρισμένα. Και τα πέταξα στα σκουπίδια, γιατί ούτε τα ζώα δεν ήθελαν να τα φάνε. Τί κρίμα!

—Μά ποιά είναι το κρίμα, κατά την ιδέα σου; Πού υπάρχουν ημέρες νηστείας, ή που περισσεύουν τα πασχαλινά και τα πετούμε; Η Έλενίτσα σοβαρεύτηκε κι' αποκρίθηκε.

—Όχι, ημέρες νηστείας πρέπει να υπάρχουν και να τις κρατούμε. Έχω διαβάσει πολλά γι' αυτό το ζήτημα, κι' έχω πεισθεί πως η νηστεία χρειάζεται και για το σώμα και για την ψυχή. Είναι υγιεινή, γιατί κάθε τόσο ξεκουράζει το στομάχι, μά είναι και ψυχυφλής, γιατί υποβοηθεί την κατανύξη, την προσευχή, τη μετάνοια, ακόμα και την εργασία. Ούτε να προσευχηθής καλά μπορείς με παραφουσκωμένη κοιλιά, ύστερ' από ένα πλούσιο αποκριάτικο γεύμα, ούτε βέβαια να εργασθής...

—Συμφωνώ απολύτως, Έλενίτσα! Κάτι ήξεραν οι Πατέρες της Εκκλησίας που έθέτισαν αυτές τις νηστείες.

—Ωστε είπα «κρίμα» μόνο για τα φαγιά που περισσεύουν. Κάνουμε λάθος στις... δόσεις, δεν λογαριάζουμε καλά τί μπορούμε να φάμε, κάποτε μάς στέλνουν ωραία φαγιά

και προπάντων γλυκίσματα κι' οι συγγενείς, οι φίλοι, κι' έτσι την Καθαρή Δευτέρα βρισκόμαστε στην άναγχη να τα πετάμε στους σκύλους!..

—Τα άγια τοίς κυσί» που λέει και το Εὐαγγέλιο...

—Ε, όχι πάλι τα άγια... αλλά τα ωραία και τάκριβά. Τρακόσιες δραχμές κοστίζει σήμερα ένας γάλος!

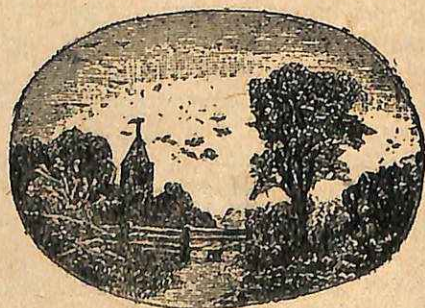
—Τη στιγμή όμως που, για ένα ή άλλο λόγο, δεν μπορεί κανείς να τον φάη, δεν κοστίζει τίποτα. Ας είναι. Μπορείς να παρηγορηθής, Έλενίτσα μου, με την ιδέα πως σ' όλα σχεδόν τα σπίτια, την Καθαρή Δευτέρα, με τα περισσεύματα, συμβαίνει το ίδιο. Και λέω σχεδόν σ' όλα, γιατί, καθώς ξέρεις, σε μερικά σπίτια δεν κρατούν καμιά νηστεία και τα πασχαλινά που περισσεύουν από την Κυριακή, τα τρώνε μια χαρά τη Δευτέρα. Ξέρω ένα σπίτι που την ημέρα εκείνη είχαν στο τραπέζι ταχινόσουπα, έλιές, ταρμά, μαρούλια ώμά, χαλβά και... άρνι ψητό, κεφτεδάκια και γαλατομπούρεκο!

—Ασχημο πράγμα!.. Δεν είμαι σχολαστική—με ξέρετε—αλλά μου φαίνεται πως δεν πρέπει να περιφρονούμε τόσο τα πατροπαράδοτα. Οθάν υπερβολικό να κρατούμε όλη τη Μεγάλη Σαρακοστή, αλλά δυό έβδομάδες τουλάχιστο, την Καθαρή και τη Μεγάλη, ή νηστεία έπιβάλλεται. Έτσι κάνουμε στο σπίτι μας. Κι' από τη νηστεία των Χριστουγέννων και της Παναγίας, κρατούμε επίσης λίγες μέρες στην αρχή και λίγες μέρες στο τέλος. Και την παραμονή των Φώτων, και του Σταυρού, και του Αγίου Ιωάννου...

—Μά το ίδιο κάνουν σήμερα στα περισσότερα σπίτια. Ούτε τέλεια περιφρόνηση, ούτε πάλι τυπική και σχολαστική τήρηση όλων των νηστειών. Ένας μέσος όρος. Δηλαδή, τι σηκώνει ή έποχή μας κι' ή ζωή ή σημερινή. Ας είναι τελοσπάντων! σήμερα έμαθα—και θα το θυμώμαι—πως τη μεγαλύτερη ευτυχία—έτσι δεν την είπες;—τα σπιτικά ζώα την έχουν την Καθαρή Δευτέρα. Είναι ή... Αποκριά τους. Πώς;

Σας αποσάβωμαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΑΥΓΟΥΛΑ

Λουλούδι λουλουδίσει στο κήπου σέ μιάν άκρη κι' ή αυγούλα το ποτίζει με της δροσιάς το δάκρυ.

Τ' άηδόνι στο κλαράκι στεγνό τραγουδί λείει για το άγνό νεράκι που στο αυλάκι ρέει.

Τα φύλλα από τη φτέρη κουνιούνται άπαλά καθώς δροσάτ' άέρι χαδιάρικο περνά.

Και μιá μικρή παιδούλα την προσευχή της στέλλει σ' Αυτόν που την αυγούλα στον κόσμο άνατέλλει.

Προσκοπία

ΜΙΑ ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΑΠΟΚΡΙΑ

Τελευταία Κυριακή.

Όλη ή γλεντοπαρέα μας το είχε άποφασίσει έπισήμως να ντυθούμε όλοι μας. Θα «το κάψουμε», όπως λέγαμε.

Απ' τ' άπόγευμα το σπίτι μας ήταν άνάστατο. Έπρεπε να βρούμε, να βρούμε. Και τί να βρούμε; Κι' έμεις δεν ξέραμε. Αναμυμπούλα και τίποτε άλλο. Το ένα μάς μύριζε, το άλλο μάς βρωμούσε, τελοσπάντων τίποτε δεν μάς ικανοποιούσε.

Όλες οι ντουλάπες, τα συρτάρια, τα μπαούλα άνοιχτά, και τα ρούχα τα μιá έξω και τα μιá μέσα κουβαράμενα χάλια!

Αφού περάσαμε έτσι δυό, τρείς ώρες, άποφασίσαμε να... άποφασίσαμε να ντυθούμε έπρεπε να βιαστούμε, ή ώρα ήταν έξη. Έγώ πήρα ένα μαύρο παντελόνι που την άκρια την έχωσα μέσα στις κάλτσες μου, μιá μπλούζα φουσκωτή, ένα φαρδύ καπέλλο που το πόρο του σηκώθηκε και πήρε σχήμα στρατιωτικού—της έποχής του Ναπολέοντος— ένα πελώριο μαντίλι κατκόκκινο, έξοριζα ένα μακρύ μπλέ μανδύα, πήρα μιá πελώρια άσπρη σπάθα— που την κατεβάσαμε από το χωριό—και νάμια, ύπερήφανος, καμρωτός, καταβαμμένος με κάτι μπαρμπέτες ίσαμε κεί κάτω. Τί είμαι; μαντέψτε το...

Ταυρομάχος! πήρα απ' το μπράτσο το τρυφερόν μου ήμισυ, την σενιόρινα μου—τον άδελφό μου!— που είχε κάτι ραμόνες, τί ραμόνες ήταν εκείνες.

Στους ώμους του, όχι, στους ώμους της ήθελα να πω, είχε ριγμένα ένα έσάρπα μεταξωτή κεντημένη όλόκληρη με μετάξι, που την άγοράσαμε απ' τη Βενετία που είχαμε πάει.

Αυτό είναι να είναι κανείς ταξιδιώτης. Κι' οι δυό μας άλαμπράτσο, τραβήξαμε για το «Κεντρικόν κύριον» της γλεντοπαρέας μας. Στο δρόμο πολλοί ταύροι μάς έπετέθησαν, άπορείτε; Είναι τρόπος έκφρασης—τους όποιους άποκρούσαμε με τις στράκες και το χαρτοπόλεμο που είχαμε έφοδιαστεί.

Σέ λίγο νάμαστε μπροστά σ' όλα τα

μέλη της παρέας μας. Γέλια, έκπληξεις, θαυμασμοί.

—Καλέ, που τα βρήκατε αυτά;

—Γιά κοίτα καμάρ! το πήρε έπάνω του.

—Βρέ, που τη βρήκατε αυτή τη σπάθα

—Από πούθε κατεβαίνεις, ταξιδιώτη; Και δώστου χάνα.

—Μπρός, τί κάθεστε; τους έκοψα έγώ, ή ώρα περνάει, κάνετε γρήγορα, πάτε να ντυθήτε και σεις, τότε θα βγούμε έξω;

Μιά και δυό, όλοι τους σε παράταξη τρέξανε έπάνω και να σου σε λίγη ώρα κατεβαίνουν: Ναυτάκια, περιηγητές, γιατροί με σκληρά, κυρίες, πιερότοι και πάει λέοντας.

Τα γέλια τώρα πιά έφθασαν στο κορύφωμα. Το γραμμόφωνο παίζει δαιμονιμένα και μερικοί στροφουρίζουν, τσαλαπατούν, σπρώχνουν και πεδιλώνουν καθένα που τύχαινε να βρεθή μπροστά τους.

Όταν πιά νύχτωσε για καλά, όλοι μας με άρχηγό τον περίφημο Τόμ κατ' άνάδες ξεκινήσαμε ίσια για την παραλία, όπου θα κάναμε την έμφανισή μας «έν τυμπάνοις και χορψ».

Η φουσαρόνικα του γλεντζέ Τόμ μάς έθνουνιάνει και τραγουδούμε όλο κέφι τραλλοί από χαρά. Το γλέντι άναψε. Οι στράκες βροντοκοπούν. Το βιολί της παλιάς Λάουρας παίρνει και δίνει, κι' έμεις χωρίς να χαλούμε τις δυάδες μας βαδίζουμε κατενθουσιασμένοι από την έπιτυχία της παρέλασής μας.

Οι πόρτες του παραλιακού καφενείου άνοιγουν να μάς δούν—γιατί ίσως να είμαστε οι τελευταίοι μακαράδες— ή ώρα είχε πιά περάσει. Η άποκριά τελοσπάντων αυτή θα μείνει άξέχαστη για μένα.

Ταξιδιώτης

ΤΟ ΚΟΥΤΣΟ ΠΑΙΔΙ

Είναι μιá απ' τις λίγες ήλιόλουστες μέρες που μάς χαρίζει ο χειμώνας. Όλοι, μικροί, μεγάλοι, γεροί, άρρωστοί, βγαίνουν να χαρούν τη γλυκιά ζεστασιά μιás τέτοιας μέρας.

Κάτω απ' το μπαλκόνι μου, μιá όμάδα από μικρά ξεκουράζεται, ύστερα απ' το παιχνίδι της, άπολαμβάνοντας τον ήλιο. Είναι όλα ροδοκόκκινα, ζωηρά. Χαρούμενα πουλάκια. Λίγο πιο πέρα οι εργάτες που χτίζουν το καινούργιο σπίτι, και σ' ένα σωρό άμμο ριγμένα δυό-τρία φτιάρα.

Απ' την όμάδα των μικρών άπομακρύνεται σιγά-σιγά, με κόπο ένα άγοράκι. Διευθύνεται στην άμμο. Δεν ξέρω γιατί απ' την πρώτη του κίνηση μ' έκαμε να το προσέξω.

Τώρα που άπομακρύνθηκε απ' τάλα μπορώ να το παρατηρήσω καλύτερα. Το άμοιρο! Μόλις μπορεί να κινήθι, σπρωκόντας το σωματάκι του στα δυό άρρωστα πόδια του και σε μιá πατερίτσα.

Σέ κάθε του βήμα το προσωπάκι του, το τόσο συμπαθητικό, παραμορφώνεται απ' ένα σπασμό πόνου. Μά αυτό, σταθερό στην άπόφασή του, έξακολουθεί να πλησιάζει την άμμο.

Τέλος έφτασε κοντά σ' ένα φτιάρι απ' εκείνα που ήταν ριγμένα στο σωρό. Στερεώνει καλά την πατερίτσα του στη μασχάλη και άπλώνει τα έλεύθερα χεράκια, σηκώνει το φτιάρι κι' άρχίζει να φτιάριζει την άμμο. Πόσο άδέξιες είναι οι κινήσεις του! Μά και πόσο μεγάλη θάνα ή ευχαρίστησή του! Σέ κάθε φτιάριά ένα χαμόγελο ικανοποίησης κι' ευτυχίας ροδίζει στο προσωπάκι του. Είναι ευτυχισμένο.

Ω, πόσο σύντομη στάθηκε ή ευτυχία του! Πόσο γρήγορα κουράστηκε! Άλλιμονο, είναι άναγκασμένο, απ' την κουράση, ν' άφήση την άμμο στην ήσυχία της.

Ένώ τ' άλλα μικρά ετοιμάζονται ν' άρχίσουν το κυνηγητό, το κουτσό παιδί, άπογοητευμένο άπομακρύνεται. Κάποτε σταματά για ν' αναλάβη, και ρίχνει μιá θλιμμένη ματιά στ' άλλα μικρά. Ίσως και μιá ματιά ζήλειας. Έπειτα έξακολουθεί το δρόμο του σκεπτικό...

Τί να σκεφτόταν άραγε το μικρό του μυαλούδάκι; Τί να γινόταν μέσα στην τρυφερή του ψυχή; Ός που νάφτασε ο πόνος του;

Βέδας

ΠΩΣ ΓΙΝΩΡΙΣΑ ΔΥΟ «ΑΣΤΕΡΑΣ»

—Τα μάθατε τα νέα; μάς λέει ο μπαμπάς μόλις καθήσαμε, το μεσημέρι, στο τραπέζι. Ο Γκούσταβ Φράιλιχ, που παίζουμε τώρα το φίλι του «Δεν θέλω να μάθω ποιός είσαι», ήρθε σήμερα μαζί με τη γυναίκα του, τη διάσημη αιδό Γκίττα Άλπαρ, στην Αθήνα και μένουν στη «Μεγάλη Βρετανία». Τώρα μόλις ήρθε ή είδηση στα γραφεία κι' ο διευθυντής της «Ούφα» πηγαινέει να τους έπισκεφθί.

—Τί χαρά, δυό σπουδαίοι άστέρες στην Αθήνα, φώναξα άμέσως έγώ κι' έτρεξα στο παράθυρο να δω αν ό ήλιος έλαμπε εκείνη την ημέρα, για να θαυμάσουν κι' οι ξένοι μας τον γαλανό της «Ελλάδος ούρανό». Αλλά δε βαρύνεσαι, άμα θέλουμε να τον δείξουμε, αυτός λές και το κάνει έπιτηδες, κρύβεται άμέσως.

—Και ξέρεις τί; μου λέει ο μπαμπάς, γελώντας πονηρά, γιατί ξέρει τί τρέλλα έχω με το σινεμά, το βράδυ θάβουν στο θέατρο να δουν το έργο τους. Αν θέλεις σε παίρνω μαζί μου, έτσι θα τους δής από κοντά και μπορείς μάλιστα να τους μιλήσεις, αν τ' άποφασίσεις όμως, γιατί τέτοιο άγρίμι που είσαι σύ...

Δεν περίμενα να μου το πη και δεύτερη φορά κι' άρχισα άμέσως τα σχέδια, πως να τους μιλήσω, τί να πώ! Τέλος, το βράδυ, κατά τις δέκα φθάσαμε στον «Απόλλωνα». Αυτοί ήταν κιόλας στο χώλλ, περιτριγυρισμένοι από κόσμο και ύπόγραφαν σ' όλους αυτόγραφα. Να τους μιλήσω ή όχι; Ίδου ή άπορία.

Τέλος μάζεψα όσο θάρρος είχα, έγινα κόκκινη σαν άστακος και προχώρησα προς τη Γκίττα, που ήταν σχεδόν δίπλα μου.

Δεν ξέρω αν θα κατόρθωνα ν' άνοίξω το στόμα μου, ευτυχώς που ο μπαμπάς ήρθε σε βοήθειά μου και σπρώχνώντας με μπροστά, με παρουσιάζει στην Άλπαρ (Αυτός, βλέπετε, την είχε γνωρίσει κιόλας απ' τ' άπόγευμα). Θέλωντας και μη κάνω κι' έγώ μιá με-

γάλη υπόκλιση κι' αρχίζω τὰ γεωμετρικά. Στην αρχή έστρεψα λίγο, αλλά μου μίλησε με τόσο άφελεια και μ' ένα χαμόγελο τόσο γλυκό, ώστε πήρα άμέσως θάρρος, κι' ή γλώσσα μου πήρε ροδάκι. Σε λίγο, την παρακάλεσα με μεγάλη ευγένεια να μου υπογράψει μια φωτογραφία της, άλλ' αυτή γελώντας μου υπογράψε δυο και με μια ιδιαίτερη αφιέρωση.

Πόσες άπ' τις φίλες μου δεν ζήτησαν αυτή την άφιέρωση! Οι καλλιτέχνες, τέλος πάντων, έχουν μεγάλη γοητεία για μās τους κοινούς θνητούς.

Παλιά Αθήνα

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

Μετά την άλωση της Αθήνας από τὰ ρωμαϊκά στρατεύματα, ή πόλη καταστράφηκε έντελως κι' οι κάτοικοι έγιναν σκλάβοι. Οι νικητές μοιράστηκαν τους κατοίκους και τὰ λάφυρα.

Ο Ρωμαίος στρατηγός, πού είχε αναλάβει να μοιράσει τὰ παιδιά, θέλησε πρώτα να βεβαιωθεί άν ήταν καθόλου μορφωμένα για να φυλάξουν τὰ πιο έξυπνα για τους άξιωματικούς.

Διάταξε λοιπόν να γράφει κάθε παιδί μερικές λέξεις στην πλάκα του.

Καθώς εξέταζε μονάχως του έκείνα πού είχαν γράψει τὰ παιδιά, διάβασε στην πλάκα ενός μικρού αυτούς τους ωραίους στίχους του Όμηρου: «Ευτυχισμένος, τρεις φορές ευτυχισμένος όποιος πέθανε στην Τροία. Δεν είδε τόν πένθος της πατρίδας».

Εκπληκτος και συγκινημένος, ό στρατηγός φώναξε τόν παιδί. Παρουσιάστηκε χωρίς ταράχη με τόν πρόσωπο λυπημένο και περηφάνο. Φαινόταν έτοιμο για τήν τιμωρία πού περιμενε. Αφού τόν παρατήρησε μια στιγμή σιωπηλά, ό στρατηγός έπιασε τόν χέρι του και τού είπε:

— Σὺ πού ξέρεις ν' αγαπάς τήν πατρίδα σου κι' όταν άκόμη είναι καταστραμμένη, αξίζεις να ζήσης έλεύθερος. Μείνε στην πατρίδα σου, παιδί μου.

(Απ' τόν Γαλλικό)

Μαργαρίτα

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Βραδυάζει... Ο ούρανός είναι σκεπασμένος με βαριά σύννεφα... Ο βοριάς φυσά λυσοσμένως, παρασύροντας στο διάβα του τὰ φύλλα π' απόμειναν στα δέντρα κι' ό,τι άλλο βρίσκει πρόχειρο κι' άποροστάτετο.

Η πόρτα και τὰ παράθυρα της καλύβας τρίζουν, κι' από τις χαραμάδες μπαίνει τόν κρύο φύσημα τού βοριά πού κάνει να χοροπηθούν οι φτωχικές κουρτίνες, πού έχει βάψει ή φτωχή κυρά-Μαρία για να έμποδίζουν τόν κρύο.

Μέσ' στην καλύβια δυο γλωμά κι' αδύνατα παιδιά, στριμωγμένα σε μια γωνιά πάνω στ' άχυρένιο στρώμα, προσπαθούν να ζεστανούν τὰ ξυλιασμένα χεράκια τους με τήν αναπνοή τους.

Στ' άδωα ματάκια τους καθρεφτίζεται ό πόνος της δυστυχισμένης καρδιάς τους, ένών τὰ χείλη τους μένουν σφιχτά κλεισμένα γιατί τάχει κλειδώσει τόν βαρύ κλειδί τού πόνου και της όρφάνιας.

Καθόνταν σάν άφηρημένα κι' ό νους τους τρέχει... Ίσως στόν πατέρα τους πού έδώ και λίγες μέρες τ' άφησε κι' έφυγε για τόν μεγάλη ταξίδι, ίσως στή μητέρα τους πού αυτή τη στιγμή ξε-

νοπλένει για να τους φέρη τόν ψωμί...

Εξαφνα ένα άπότομο άνοιγμα της πόρτας τὰ κάνει να ξυπνήσουν από τόν λήθαργό τους και δυο φωνές γεμάτες λαχτάρα ακούγονται.

— Μαμμά!

— Παιδιά μου!

Η μητέρα δακρυμένη τὰ χαϊδεύει και σιγοψιθυρίζει:

— Παιδάκια μου, όρφανά μου...

Επειτα άνάβει τόν λυχνάρι, τούς δίνει λίγο ψωμί να φάνε.

Τὰ παίρνει στην άγκαλιά της και τὰ αποκοιμίζει με τὰ φιλιά της και τις ύποσχέσεις:

— Κοιμηθήτε, άγγελούδια μου, κι' ό καλός Θεός θα σάς στείλη ό,τι θέλετε, παιχνίδια και γλυκά και ζεστά ρουχαλάκια.

Σε λίγο ακούγεται ή ήσυχη άναπνοή των παιδιών πού κοιμούνται, ένών ή μάνα ξεσπάει σε λυγμούς... κι' ό βοριάς με τ' άγριο μουγγρητό του πνίγει τους λυγμούς της δυστυχισμένης γυναίκας...

Κρινάκι

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ

Θά ήταν ως έπτά έτών. Ύψηλός για τήν ηλικία του, αδύνατος. Τόν μικρό του προσωπάκι τόν στόλιζαν δυο μεγάλα καστανά μάτια, γεμάτα έξυπνάδα.

Ταξιδεύαμε μαζί για τήν Πόλη. Και τόν πρωτογνώρισα στο σάλονο ενός βαποριού.

Πώς σε λένε; τόν ρώτησα.

— Μπέμπη.

Από τότε, όποτε άνέβαινα στο κατάστρωμα, έρχόταν κοντά μου και μου λεγε να πάμε να περπατήσουμε.

Αλλά όταν φθάσαμε στην Πόλη, έφυγε και δεν τόν ξαναείδα. Ποτέ όμως δεν θά ξεχάσω τὰ έξυπνα ματάκια πού στόλιζαν τόν γλυκό προσωπάκι τού μικρούλη.

Ακτίς Έλπίδος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμμά, να τόν μέρος όπου ένα παιδί άπ' τόν σχολείο μου είχε πέσει χθές κι' όλοι οι άλλοι έβαλαν τὰ γέλια, έκτος από μένα.

— Ω, τόν καλό μου παιδί! Και γιατί δεν γέλασες, χρυσό μου;

— Γιατί, μαμμά, τόν παιδί πού έπεσε... ήμουν εγώ!

Δανάη

Η Πιπίτσα: — Μαμμά, τί ώρα τόν γλυκάκι, να σου φέρω ένα κουταλάκι, να μου δώσης λιγάκι;

Θεός Νίκος: — Γλυκάκι, κουταλάκι, λιγάκι! τί γελοία ύποκριτικά είναι αυτά; μίλα σωστά, κορίτσι μου!

Σε λίγη ώρα ό θεός Νίκος άνάβει τόν τσιγάρο του. Η Πιπίτσα παίρνει ένα τασάκι για τή στάχτη και τού τόν δίνει.

Πιπίτσα, σοβαρά-σοβαρά: — Θεέ Νίκο, πάρτε τόν... τάσο σας!...

(Γεγονός)

Αιλάντα

Τό πρώτιστον καθήκον τού καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνανέωσις της συνδρομής του

264^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις Πνευματικών Ασκήσεων από τὰ φυλλάδια της Β' τριμηνίας τού 1933 (Μαρτίου, Απριλίου, Μαΐου).

Γίνονται τέσσερες Διαγωνισμοί Λύσεων τόν χρόνο με πολλά βραβεία, ένας κάθε τριμηνία. Ο 264ος πού προκηρύσσεται σήμερα, είναι της Β' Τριμηνίας και θά διαγωνισθούν σ' αυτόν όσοι θά λύσουν Πνευματικές Ασκήσεις από τόν σημερινόν φυλλάδιο ως τόν τελευταίον τού Μαΐου 1933.

Οι παλαιοί συνδρομηταί ξέρουν τους όρους πού μένουν οι ίδιοι. Οι νέοι θά τους μάθουν από τόν Οδηγό τού Συνδρομητού πού, άν δεν τόν έχουν, πρέπει άφέντως να τόν άγοράσουν (τιμάται δρ. 5 και ταχυδρομικώς δρ. 6 και 7). Γιατί στόν Οδηγό θά βρουν όλους τους όρους της συμμετοχής σε κάθε Διαγωνισμό και γενικά σ' όλη τήν κίνηση.

Επειτα θάγοράσουν από τόν γραφεύ μου χαρτί των λύσεων ή λύσάχαρτο, όπου, κατά τους όρους τού Διαγωνισμού, γράφονται οι λύσεις. (Σε άλλο χαρτί γραμμένες, λύσεις δεν είναι δεκτές.) Θά στείλουν τόν αντίτιμο (δρ. 3,50 από τόν Έσωτερικό και δρ. 5 από τόν Έξωτερικό) και θάγοράσουν μια δεσμίδια με 13 φύλλα, πού άρχούν για τις λύσεις μιας τριμηνίας. Όσο για τήν προθεσμία πού θά τις στέλνουν, αυτή σημειώνεται επάνω από τις Πνευματικές Ασκήσεις κάθε φυλλαδίου. Οι λύσεις π. χ. τού σημερινού είναι δεκτές ως τις 4 Μαΐου. Έχουν λοιπόν καιρό, όσοι θέλουν να διαγωνισθούν, να προμηθευθούν και Οδηγό και χαρτί.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 όδός Εγυπτιδίου, τήν 1 Μαρτίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, για τὰ όποια πρέπει να πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετε τα και βάζετε τόν γραμματόσημο σωστό.

Δεν απαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα πού τά έχει ό Οδηγός τού Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6 για τόν Έσωτερικό και 7 για τόν Έξωτερικό, και πρέπει να τόν προμηθευθή όποιος θέλει να λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

ΜΑΡΤΗΣ, Μάρτης!... Λίγες ημέρες άκόμα κι' αρχίζει ή Άνοιξη, ή γλυκειά κι' ωραία εποχή, πού είναι ή Νιότη τού Χρόνου. Πάει ό Χειμώνας και, καθώς λέει ό λαός, άπ' αυτόν τόν μήνα μπαίνει τόν Καλοκαίρι... Πριν από τόν Μάρτη όμως, άρχισε ή Άνοιξη. Είναι ό καιρός της προσευχής και της εργασίας. Κι' έχετε τόν νοή σας να τόν χρησιμοποιήσετε όπως πρέπει, για να δώσετε μεθαύριο καλές έξέσεις και ν' απολαύσετε έξονιστοι τόν Καλοκαίρι. Και τόν χρόνον, καλά μου παιδί! Ο χ. Ξενοπούλος εύχαριστεί θερμά τούς μαθητάς της Α' Τάξεως τού Γυμνασίου Κύμης για τὰ τωραϊότατα γράμματα πού τού έγραψες εκ μέρους όλων ό συμμαθητών τού έγραψες ή Παρούλη. Τήν 25 Ιανουαρίου, λέει, τήν ημέρα άκριβώς της γιορτής του, διάβασαν στην τάξη τους, από τὰ Νεοελληνικά, τόν παρμήτι του «Ο

Πλάτος κι' ή Εύτυχία». Και τόσο εύχαριστήθηκαν άπ' αυτό, και τόσο ώρατο μάτρωμα πήραν, πού σκέφθηκαν να γράψουν στο συγγραφέα, να τού τὰ πουν δλ' αυτά, να τόν εύχαριστήσουν και να τόν εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ ευχνηνικά!

Μαρία Στουάρτ, αυτοί πού σου λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δεν με τρωρίζουν άπλούστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά ιδής ότι άμέσως θάλλάξουν γνώμη. Μα βέβαια πού δεν πρέπει να θυμώνης όταν τυχόν δεν σου άπαντώ σ' ένα γράμμα ή σ' όλα σου μ' έρωτάς σ' αυτό. Μήπως τόν κάνω έπιτηδες; Ο χάρος δεν πού έπιτηδείο... Όσο σ' εύχαριστώ για τὰ καλά λόγια, καθώς κι' ό κ. Φ.

Χαίρω πολύ, Μέλλων Πρόεδρε, κι' εύχαριστώ τήν καλή σου μητέρα, τήν παλιά μου φίλη, πού σου μετέδωσε όλη της τήν αγάπη. Η ιδέα τού μύθου σου πολύ καλή, μου φαίνεται όμως πως έπρεπε να διαλέξης κανέν' άλλο πούλι — φαγώσιμο, π. χ.: όρντιν, τρυγόνι, άποδημητική επίτης — γιατί τούς πελαργούς δεν τους σκοτώνουν συνήθως οι άνθρωποι, και μάλιστα κατ'εξοχή. Δεν λέω ότι δεν μπορούμε να γίνη κι' αυτό, αλλά θάταν κάτι έμμετρικό, ένών στους μύθους πρέπει να βάζουμε τόν συνήθισμένο.

Εκαιμες καλά πού τόν άποφάσεις, Νίτσα, άν και κάπως άργά, αφού έχεις τέσσερα χρόνια συνδρομητριά μου. Πολύ μ' εύχαριστεις τόν πρώτο σου γράμμα. Όσο για τόν κομμάτι σου, θά τόν διαβάσω με τή σειρά του και θά σου πώ.

Νυφούλα τ' Οδρανός, δεν είναι πολύ εύκολο να φάξω τώρα για να βεβαιωθώ, όμως όμως ότι έλαβα δλ' αυτά πού άναφέρεις. Σε συχαίρω για τήν έπιτυχία σου τούς σχολικούς διαγωνισμούς και σ' εύχαριστώ πού μου έγραψες άμέσως μόλις τελείωσαν κι' ήσυχάσες. Βέβαια, αφού λαβαίνετε στο σπίτι της Νέας Έστιας, μπορείτε να διαβάσης και τήν «Ανέξια» πού θά σου άρέσει.

Κι' έδω, Δανάη, είχαμε γρίπη... άρκετή. Σε πολλά σπίνια έπεφταν άρρωστοι δυο, τρεις, τέσσερες. Να όπως σόν δικός σας, πού κάμποσες ημέρες ήταν σωστό νοσημένο. Άλλά κι' έδω, εύτυχώς, ήταν έλαφράς μορφής και τώρα βρίσκεται σε ύγηση. Και σετς έκει, έλπίζω, είσθε τώρα έλοι καλά. Πώς κατάφερες, άλήθεια, να μου γράψης τόσο όμορφα κι' άπ' τόν κρεβέτι;

Νά και ή Έλντα πού μου γράφει μόλις τελείωσε τούς διαγωνισμούς της στο σχολείο. Ένωσεται ότι έγραψε θαυμάσια σ' όλους κι' είναι πολύ εύχαριστημένη από τόν έαυτό της, όπως είμαι κι' εγώ άπ' αυτήν... Μου έσωκλείει και μια φωτογραφία τού σκύλου της Duke. Τι όμορφος πού είναι! Τό αξίζει να τόν αγαπά τόσο.

Καθόλου δεν είμαι θυμωμένη μαζί σου, Γαλαζιανή, ούτε πού άργησες να μου γράψης, ούτε πού καθυστέρησες λίγο τή συνδρομή σου. Ξέρω πολύ καλά πως σήμερα δεν είναι τόσο εύκολο να στέλνη κανείς χρήματα στην Έλλάδα άπ' τόν Έξωτερικό. Δεν είχες λοιπόν ανάγκη από τόσες δικαιολογίες. Σ' εύχαριστώ για όλα. Σου έστειλα και τὰ δυο έκείνα φυλλάδια πού έχασες.

Τό ήθερα, Χλόη, πως είχες και σὺ τούς διαγωνισμούς και δεν μπορούσες να μου γράψης. Νά τώρα πού τελείωσαν κι' είσαι όλη χαρά... Ά, τί κρίμα να σου φάγη ένα τόσο έξυπνο και παιχνιδιάρικο γατάκι! Εύτυχώς πού δεν θά σου είναι δύ-

σκολο να τόν άντικαταστήσης. Για τόν άλλο πού μου γράφεις, δεν γίνεται.

Πολύ με λύπησε τόν πάθωμα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερχόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουρασθής όσο μπορείς. Και να κάνης όποιαδήποτε ξέρω, είναι πολύ δύσκολο και στενόχωρο, σὺ πού είσαι συννηθισμένη να διαβάσης τόσο και να γράφης, τώρα να κάθουαι χωρίς να κάνης τίποτα. Άλλά έτσι μόνο θά δυναμώσουν πάλι τὰ μάτια σου και θά σε ύπηρετούν όπως πρώτα. Μήν άπελπίζεσαι λοιπόν και κάνε πιστά κι' όποιαδήποτε δ,τι σου λέει ό γιατρός.

Σε συχαίρω, Πειραιωτάκι, για τήν έπιτυχία σου στους διαγωνισμούς και μάλιστα στην έκθεση. Άλήθεια, σ' αυτό τόν μάθημα διακρίνεται περισσότερο τὰ διαπλάσπουλα. Είδα ότι έκάρτασε στόν Πειραιά παράρτημα της «Χαρούμενης Συντροφιάς». Καλό θά είναι, φτάνει μόνο να τού διατηρήσετε τόν χαρακτήρα «διαπλάσιακού συλλόγου», πού ως κυριώτερό του σκοπό έχει να μέ διαδίδη, να μέ γνωρίζη σ' παιδιά πού δεν μέ έξουν και να τὰ κάνει κι' αυτά μέλη της μεγάλης μου, της πανελληνίας οικογένειας. Γιατί μερικοί μικροί Σύλλογοι λέγονται διαπλάσιακοί αλλά δεν είναι καθόλου. Και κάποτε μάλιστα επιδιώκουν σκοπούς αντίθετους πρὸς τόν κυριώτερο πού είπα.

Χρυσόφατε «Ηλιε, μ' αυτό τόν ψευδώνυμο θά στέλνης στο έξής τις λύσεις σου. Τό άλλο, πού είχες βάσει χωρίς να ξέρης πως δεν ήταν έλευθερο, σόστηκε. Είτε είναι ανάγκη να ξαναστείλεις έκείνες τις λύσεις. Στο Μαρούσι είναι άρκετά διαπλάσπουλα και θά μπορούσες να γνωρίσης μερικά αν φοροδύσεις τόν Σήμα μου.

Είδα, Θεότρελλη, τί γίνεται στο σπίτι σου όταν έρχεται τόν φυλλάδιό μου και καθένας θέλει να τόν διαβάση πρώτος. Άλλά έχεις δικιο, άλλοι πρέπει να ύποχωρουν σε σένα πού έχεις και ψευδώνυμο. Έτσι λοιπόν, όταν τόν είδες, ή μαμά σου σου είπες «όνομα και πράμμα»; Εγώ δεν τόν πιστεύω, θά τόν πήρες από... ματριοφροσύνη ή κατ' εύφημιμόν. Σ' εύχαριστώ πολύ πού δεν παύεις να με συσταίνης στις συμμαθητρίες σου.

Χαρουγή τ' Απρίλη, αυτό σου άνέκρινα. Χαίρω πολύ για τή γνωριμία κι' έλπίζω να μου γράψης συχνά τώρα πού τελείωσαν οι διαγωνισμοί. Χαρτί λύσεων σου έστειλα.

Είσαι καλή, Χωρίς Φτερά, πού έξακολουθείς να μου γράφης τακτικά καθ' έδωκο μόνον, μολοντί εγώ δεν μπορώ να σου άπαντώ τόν ίδιο τακτικά και πολλά γράμμά σου ταναφέρω άπλως για να βλέπης πως τὰ έλαβα. Σήμερα έχω μπροστά μου δυο. Ύπερβολικά κάπως αυτά πού άκουσες για τή γρίπη στας Αθήνας. Κι' ό καιρός έψύχρανε άληθινά αυτές τις ημέρες, αλλά όχι και τόσο πολύ.

Και σὺ, Βρυσούλα, είσαι πολύ τακτική και μόνο τήν περασμένη έβδομάδα δεν μου έγραψες. Ό, θάρρη κι' ή Άνοιξη, μήν έχης άμφιβολία... Μαθαίνω πως από τὰ μυθιστορήματά μου προτιμάς τόν «Μάγο των Φιδιών» ένφ ή Χ. Φ. προτιμά τήν «Περσίδα της Μπέττυ». Λοιπόν, έχετε δικιο κι' οι δυο σας, γιατί και τὰ δυο είναι έπίσης ωραία μυθιστορήματα.

Θαλασσοπούλι, διάβασε τή σημερινή προκήρυξη τού 264ου Διαγωνισμού για να ιδής πως στέλνονται οι λύσεις. Διάβασε επίσης τόν προπερασμένο φυλλάδιο τήν προκήρυξη τού 263ου Διαγωνισμού πρὸς σύνθεσιν Ασκήσεων για να ιδής πως στέλνονται οι Ασκήσεις. Όσο για τόν άνέκδο-

τό σου, δεν μπορέσα να καταλάβω πού είναι τόν άστείο του, ή κουταμάρα τού κ. Κουταμαράκη. Δεν μπορεί κανείς να δώση στη δακτυλογράφο ένα βιβλίο και συγχρόνως να της παραγγείλη να γράφη με τή μηχανή κάτι πού θά της διαγορέψη; Μου φαίνεται δηλαδή ότι δεν διατύπωσες καλά έκείνο πού είχες στο νου σου.

Και σὺ, Μέγα Ναπολέον, χάνεις άδικά τόν κόπο σου να στέλνης Ασκήσεις έκτός Διαγωνισμού. Ίδης τί λέω παραπάνω στο Θαλασσοπούλι και συμμορφώσου.

Ναι, άρκετά πράγματα μαθαίνεις, Κροϊσε, και σου εύχομαι καλή πρόοδο σε όλα. Βέβαια μπορείς να μου στέλνης και μεταφράσεις για τή Σελίδα. Δεν είναι άλήθεια πως πρέπει να στείλεις 20 Π. Πνεύματα για να σου δημοσιευθώ ένα! Μπορείς να στείλεις και... 40 και να μη βρεθώ κανένα δημοσιεύσιμο. Και πάλι μπορείς να στείλεις ένα μόνο και να νάει καλό και να δημοσιευθώ.

Φαντάζομαι πόσο θά είσαι κουρασμένο, Κερκυραϊκό Διαβολάκι, αλλά βέβαια οι κόποι σου δεν θά πήγαν άδικα. Γράψε μου γι' αυτή τή συναυλία και προπάντων για τήν παράσταση τού «Φιδίου τού Λεβάντε». Πώς τὰ πήγαν; Έξοτελέστα τις παραγγέλεις σου και σου έστειλα λογαριασμό.

Ά, τί όμορφο τόν γράμμα πού μου στέλνει ό Ατταβύριος! Διάβασε στην «Πατρίδα» τόν άρθρο έκείνο για μένα, πού άς είπα τήν άλλη φορά, και συγκινήθηκε βαθιά, και θυμήθηκε πως με πρωτογνώρισε—ήταν όχτω χρονών τότε—και πως έγινε συνδρομητής, και πως μ' άγάπησε όπως μ' αγαπά ως τώρα. Είναι μια ωραία και συγκινητική ιστορία κι' εύχαριστώ τόν καλό μου φίλο πού μου τήν έγραψε.

Σε θυμώμαι πολύ καλά, παλιά μου Φτερωτή Βαρκούλα, και χαίρω πολύ πού άποφάσεις να ξαναγυρίσης στην κίνηση. Εύχαριστώ και για τήν ίδρυση της «Παράσης Συντροφιάς» πού δεν άμφισβάλω ότι θά συντελέση πολύ στη διάδοσή μου. Οι παραγγέλεις έγιναν.

Λαχτάρα της Δευτεριάς, ό κ. Φαίδων έλαβε τόν ώρατο σου γράμμα με τὰ 20 γαλλ. φράγκα και μου έδωσε 25 δραχμές για λ'μό σου, κρατώντας τάλλα για τόν «μικρό άνθρωπο Τσιμπούρολό της Ζακύνθου» πού τόσο σε συγκίνησε. Σ' εύχαριστώ πολύ και λυπάται πού δεν έχει καιρό να γράφη και ιδιαίτερος δυο λόγια στην καλή «Διαπλάσια» τού βορρά...

Κι' άλλοι πολλοί έστειλαν για τή μικρή Φιφή, αλλά θά τους αναφέρω στο έρχόμενο, γιατί σήμερα δεν έχω άλλο τόπο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Σανθή Έλληνοπούλα, κ. (ΑΠ). Φατερινό Σιοτάδι, ά. (ΑΣ). Μπουρλοτιέρας της Έρεσού, ά. (ΘΧ). Νεανίας, ά. (ΦΣ). Ηχώ τού Έρουμάνθου, κ. (ΑΜ). Μαθητούλα, κ. (ΣΚ). Τυρταίος, ά. (;). Ναυαίτι, κ. (ΟΝ). Βεατρίκη, κ. (ΛΑ). Χρυσή, κ. (ΘΚ). Αήτης, ά. (ΙΑ). Μέλλων Πρόεδρος, ά. (ΣΦ). Μυρωμένο Γιούλι, κ. (;). Δροσερή Μαργαριτούλα, κ. (ΤΡ). Σεληνιώτικος Όρίων, ά. (ΤΣ). Αύγούλα, κ. (ΜΧ). Ποπολάρος, ά. (ΑΚ).

Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Μικρή Κορφατοπούλα, κ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Γαλανομάταν (εγκαίρως έλαβα τις λύσεις σου, χαίρω πού λαβαίνεις τόσο τετράδια τόν Π. Πνεύμα σου καλό και θά δημοσιευθώ) Προϊνδ Κελάδην

(ἐλαβα, εὐχαριστῶ) **Τώνην Ρεάλην** (ἐλαβα καὶ τίς ἄλλες τέσσερις ἀπαντήσεις καὶ εἶσαι ἐν τάξει) **Χιονισμένον Ὀλυμπον** (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὴν ἀνανέωση τοῦ Χ. πού πέρασε στὸ ξεσπάθωμά σου· ἔστειλα 8 τετράδια) **Φιντίαν** (δὲν ἀμφιβάλλω διότι οἱ βαθμοὶ σου δὲν εἶναι πολὺ καλοὶ· ἡ Κυριακὴ δὲν θάρρησεν· ἔστειλα 5 τετράδια) **Ἀρετὴν Ἀργυροῦ** (ἔστειλα ἄλλη φορά τὰ Π. Πνεύματα νὰ μοῦ τὰ γράφης χωριστὰ· ὥστόσο κάποιος κι' ἀπ' αὐτὰ θὰ δημοσιευθῇ) **Γολιάθ** (τὰ ἐλαβα δὲν, ἔστειλα) **Σύλλογον «Ἀνέμων»** (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά σου) **Μίκυ Μάους** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά σου· ὡραίότατο τὸ γράμμα σου! ἦλθε λοιπὸν αὐτὴ ἡ στιγμὴ πού θὰ τὴ θεωροῦσες σὺν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ μιὰ δουλεία;) **Μαυρομύτιαν** (αὐτὸ ἐδιάλεξα· χαίρω πολὺ γράφεις μου!) **Δάκρυ Ψυχῆς** (μὴν ἀνυπομονῆς, στίς Μ. Ἀγγελίαις δὲν ἀπαντοῦν ἀμέσως ὅλοι, ἔπειτα αὐτὸν τὸν καιρὸ ἦταν κι' οἱ διαγωνισμοὶ· περιμένω τὰ ξεσπάθωμά σου) **Πανσὲν** (νὰ σὲ ἰδῶ λοιπὸν τώρα πού τελείωσαν οἱ διαγωνισμοὶ! ὥστόσο πολὺ μ' εὐχαρίστησε αὐτὸ τὸ γράμμα σου) **Βάνδαν** (ἐλαβα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα 5 τετράδια) **Ντολορές** (χαίρω πολὺ γιὰ δὲν αὐτὰ πού μοῦ γράφεις· ἤμουν βέβαιη πὺς δὲν με εἶχες ξεχάσει, ἀλλὰ μόνο τὰ μαθήματα ἦταν ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς σου· ἐλαβα ὑπὸ σημείωσιν καὶ τὸ ξεσπάθωμά σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ) **Ζήτω τὸ 21** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν· μπράβο πού τὰ κατάφερες, ἀν καὶ ἔλειψες ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἀρρωστος τόσο καιρὸ τὰ ἐλαβα δὲν) **Κρίτωνα** (ἐλαβα κι' ἐξετέλεσα· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια φίλησέ μου καὶ τὸ ξαδερφάκι) **Μονάκριβην** (νὰ ἰδῶ λοιπὸν ἀν αὐτὴ τὴν φορά — τετάρτη — θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου ἢ... θὰ τὴν ἀνανεώσῃς καὶ γιὰ πέμπτῃ μ' δὲν αὐτὰ, ἢ ἀγάπη σου βλέπω διὸ διακηρύττει πάντα καὶ χαίρω πολὺ· πραγματικῶς, ἢ ἀποθανοῦσα κυρία Λάμπρου ἦταν μιὰ σπάνια γυναῖκα κι' ἡ καθηγήτριά σου εἶχε δικίον πού σὰς εἶπε τόσο γι' αὐτήν) **Πασχαλιὰν** (μὰ βέβαια, διὰν σὰς ἔβαζαν «τὰ μαθήματα μετὰ τὸ τσουδάκι» πού νὰ σοῦ μείνῃ καιρὸς καὶ γιὰ τίποτ' ἄλλο! τώρα ὅμως;...) **Σπανιόλαν** (εἶδες τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου; αὐτὸ σοῦ διέλεξα, γιὰτὶ τὸ πρῶτο ἦταν ἀκατάλληλον) **Ἀτλαντίδα** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά σου) **Χρυσάνθη Μερκούρη** (χαίρω πολὺ κι' εὐχαριστῶ γιὰ δὲν σοῦ ἔστειλα τὸν Ὀδηγὸ καὶ τώρα περιμένω γράμμα σου καὶ ψευδώνυμο) **Σφίγγα** (ἐλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα πολὺ σωστά κι' ὠραία αὐτὰ πού γράφεις γιὰ τὸν προορισμὸ τῆς Σ.Σ.Σ.) **Ἡλιοβασιλεῖα** (ἔστειλα· μπόρεις νὰ σταίλῃς μεταφρασμένο κείμενον μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπ' αὐτὸ τὸ βιβλίον, ἀλλὰ μόνο γιὰ τὴν Σελίδα κι' ἂν εἶναι πρῶτα κατὰλληλον, κι' ἂν ἡ μετάφρασις εἶναι καλὴ, θὰ ἐγκριθῇ) **Διαμάντι τῆς Ἀνατολῆς** (ἔχω μπροστά μου δύο ὠραία γράμματά σου· καὶ τὸ πρῶτον ἐνέκρινον, βλέπεις, τὸ ἐλαβα, ἀλλὰ περιμένα τὴν ἐπιταγὴν γιὰ νὰ ἐκτελέσω τίς παραγγελίας· ἔστειλα φύλλον καὶ 17 τετράδια) **Χρυσὴν Ἀκτίνα** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινον· οἱ «Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες» εἶναι στοὺς δύο τόμους τοῦ 1885 το καὶ 80 — ἀλλ' ἀπ' αὐτοὺς μόνο ὁ 7ος ὑπάρχει) **Ἰδιότροπον** (ὅλα δεκτά) **Νεγκρίταν** (τὸ γράμμα σου ἔφτασε 6 ἡμέρες μετὰ τὴ δημοσίευσιν τῆς Ἀγγελίας) **Χρυσόβειρο, Ν. Παπαδημητρίου κτλ. κτλ.**
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 5 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
 Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Μαΐου.

161. Συλλαβόγραφος

Ἦχους γλυκοὺς τὸ πρῶτό μου
 Σχορπᾶ, καὶ πάνων στ' ἄλλο
 Κινεῖσαι, ζῆς. Τώρα τὰ δύο
 Κοντὰ-κοντὰ ἂν τὰ βάλω,
 Πράξη θὰ κάμω ποταπῇ,
 Σὰν ὁλοφάνερη κλοπῇ.

Κυρὰ Φροσύνη

162. Στοιχειόγραφος

Σκάφαν βαθιὰ τῇ γῇ
 Καὶ βρῆκαν ἀφθονο νερό...
 Τὰ δύο του πρῶτα βγάξω
 Καὶ τὴ γλυκειὰ ἐποχὴ
 Πού τὴν προσμένω ἀπὸ καιροῦ,
 Μὲ τί χαρὰ διαβάξω!

Ταρζάν

163. Μεταγραμματισμός

Κάποιον θεοῦ ἀρχαίου
 Ἀλλάξεις τὸ λαϊκόν,
 Καὶ βρίσκεισαι σὲ τόπο
 Αἰώνια σκοτεινόν.

Δανάη

164. Αἵνιγμα

Φυτό τὸ ἀρσενικὸ μου
 Τὸν τοῖχο ἔχει σκεπάσει·
 Πούλ' τὸ θηλυκὸ μου
 Πού τόνο ἔχει ἀνεβάσει.

Ἡλιογέννητη

165. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Συμπερασματικὸν Θεὸς=Φωνήεν+
 (Ῥα τῆς ἡμέρας—ἐπίρρημα=) Πλα-
 νήτης + (Ἀρχαία πόλις—Ποταμός=)
 Μουσικὸς φθόγγος + (Ἀρχαῖος ἀτυ-
 χῆς βασιλεὺς = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου=)
 Μουσικὸς φθόγγος + (Νῆσος τοῦ Αἰ-
 γαίου—Σύμφωνον=) Ἀντωνυμία.
 Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεὺς τῆς
 Σπάρτης.

Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας

166. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι
 λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά των νά-
 ποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν:
 ὠραῖος, ἐπαινος, ἐχθρός, εὐτραφής,
 ἀνιάρτος, κορυφή, ἀνιάτος, ὑπερήφα-
 νος, ταραχή.

Λαῖδη τοῦ Φαουντερεῦ

167. Φωνηεντόλιπον

* μλλς - πρτεν - μ - πρλγ
 Κευκουτάκι

168. Γεῖφος

Οὔτῃ 0 ἔ! Χ
 Μύτη

Λυσόχαρτο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50

672. Σόλων (σὸλ, ὦν). — 673. Λαῖος-
 Γάιος. — 674. Ἴος-Ἴος. — 675. Ἡ σκιά.
 — 676.

Λ Α Σ 677. ΜΠΟΤΣΑ-
 Λ Α Ο Σ ΡΗΣ (Πόρος,
 Λ Α Ι Ο Σ ὄρμος, Ταρσός
 Λ Ο Υ Κ Α Σ στρατός, Ἀρης,
 Λ Α Ε Ρ Τ Η Σ ρῆμα, Ἡρα). —
 Λ Α Β Δ Α Κ Ο Σ 678. ΑΡΑΚΥΝ-
 Λ Υ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ ΘΟΣ - ΔΗΙΑ-
 ΝΕΙΡΑ-ΑΓΗΣΙΑΛΟΣ (Ἄδανα, ΡΗ-
 Γας, Αἰήτης, ΚΑΣτωρ, ὙΝΙς, ΝΕΛ-
 σων, ΘΙΑσος, ὈΡΟΣ, ΣΑΣ). — 679.
 Πόντων μάλιστα σαυτὸν αἰσχύνου. —
 680. Ἡ Διάπλασις διατελλέται (ι διὰ
 πλας, εἰς διὰ πλα, τι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλό στο-
 χεῖα δρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μετὰ παγὰ δὲ στοιχεῖα
 δρ. 1 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
 στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
 διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΓ'—164]

Ελπίζουσα Ἑλλάς, διεσθύνεις; Συγ-
 γνώμη γι' ἀργοπορία.

Δάμων, Φιντίας

[ΑΓ'—165]

Χαιρετῶ δλες-ους. Ἀνταλλάσσω τε-
 τραδιάκια μετὰ Διαπλασοπούλες. Δ/οις:
 Βούλαν Μάρκου, Λαμπρίαν Ἡλείας, διὰ
 Ἡχὼ τοῦ Ἐρμάνθου

[ΑΓ'—166]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια μετὰ δλους-ες.
 Δ/οις: Φαρμ. Λεμπέση. Δώρου 3, Ἀ-
 θῆναι, διὰ Παρασκευὴν. **Ναυτάκι**

[ΑΓ'—167]

Τριανταφυλλέιον Δάκρυ, γιὰτὶ δὲν
 ἀνταποδίδετε τετραδιάκια; δὲν ἐλάβατε
 δικό μου; **ΤΑΣΟΣ ΛΟΥΖΗΣ**

[ΑΓ'—168]

Κατεβαίνει στὸ Δημοψήφισμα ἡ Πλη-
 γωμένη Καρδούλα. Ζητᾷ ὑποστήρι-
 ξιν ἀπ' ὅλα τ' ἀδελφάκια τῆς, ἰδίως ἀπὸ
 τὰ Βολιωτόπουλα.

[ΑΓ'—169]

Δάκρυ Ψυχῆς, Ἀθάμα, περιμένω ἀ-
 πάντην. **Μποῦμ**

[ΑΓ'—170]

Δακρυμένο καὶ Πονεμένο Χαμόγελο,
Σμόλερ καὶ Ἀγριολούλουδο, ἔνα
 γραμματάκι ἢ μιὰ καρτούλα σας θὰ μοῦ
 ἔφερε μεγάλην χαρὰν. **Μποῦμ**

[ΑΓ'—171]

Γ' ΕΤΗΣΙΑ ΓΙΟΡΤΗ «ΒΑΤΡΑΧΩΝ»

Οἱ «Βάτραχοι» δίνουν τὴν μεγάλην
 Γιορτὴν τοὺς στίς 18 Μαρτίου στὸ
 Salon Vertige. Τὸ πρόγραμμα ἀποτελεῖ-
 ται ἀπὸ τὰ πιὸ γουστόζικα καὶ ποικίλα νοῦ-
 μερα. Τὸ κλοῦ τῆς βραδιᾶς θ' ἀποτελέσῃ
 ἡ τριπραχτὴ μουσικὴ κωμῶδια τοῦ **Οὐδέ-
 νιου Τόξου «Συνεδρίαση στὰ... Πε-
 ταλούδια»** μετὰ πρωτότυπην μουσικὴν μιᾶς
 παλαιᾶς Διαπλασοπούλας καὶ ἐκτελεστὰς
 Διαπλασοπούλα πού τὰ περισσότερα ἔπαι-
 ξαν στὸ «Ἀντίο, παιδί μου». Θ' ἀκολου-
 θήσῃ **μεγάλος χορὸς** μετὰ ὅλην τὴν ὀρχή-
 στρα τοῦ Βερτίτζ.

Ὁρα ἐνάρξεως 5 μ. μ.

Εἰσιτήρια πρὸς Δρχ. 10, — πουλιῶνται
 στὸ Vertige, Ἀκαδημίας 49.

[ΑΒ'—172]

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: 1) Ὀνει-
 ροπλέκτρα, 2) Διάνα, 3) Πειραιωτάκι
 Λοιποὺς εὐχαριστῶ. **Ζέφυρος**

[ΑΓ'—173]

Α' Διαγωνισμός: Περιμένω ἐπ' ἀν-
 ταλλαγῇ τετραδιάκια ἀπ' ὅλους-ες.
 Κι' ἀπ' ὅσα λάβω μέχρι τέλους Ἀπριλίου,
 θὰ βραβεύσω δύο μετὰ βραβεῖα διαλεχτά!
 Στείλατε λοιπὸν: (ΑΓ'—89).

Δάκρυ Ψυχῆς Ὑποψήφιος γιὰ πρωτῆτα

[ΑΓ'—174]

Σμόλερ, δέξου ἀλληλογραφίαν μετὰ
 μεσαίαν τάξιν; Γράψε στὴ Δ/ση: (ΑΓ'
 —68). **Πυγμαχός**

[ΑΓ'—175]

Προκλήρῳ τριδραχμὸν διαγωνισμὸν
 διηγήματος. Θέμα ἐλεύθερον. Προθε-
 σμία τριήνθος. Περιμένω ὑποστήριξιν. Βρα-
 βεῖα ἐκλεκτά. Δ/οις: Περράκη, Λιμεναρ-
 χην, Σίον. **Θέλω**